

"Nấp quan tài theo tiếng bật lên, té ra là chưa đóng đinh. Trong quan tài nào phải cương thi mà là một thiếu nữ xinh đẹp, hai con mắt đen láy mở to, chính là Mục Niệm Từ. Dương Khang mừng sợ xen lẫn, vội đưa tay đỡ nàng ra".

HỒI THỨ MƯỜI SÁU CỬU ÂM CHÂN KINH

Quách Hoàng hai người từ Trình phủ ra về mệt nhọc suốt nửa đêm, đang định về khách điểm nghỉ ngơi, chợt nghe tiếng vó ngựa vang lên, một kỵ mã từ phía nam phóng lên, đang dần dần tới gần đột nhiên dừng lại. Hoàng Dung nghĩ thầm "Lại là chuyện gì lạ đây? Chắc cũng nhiệt náo lắm", lập tức triển khai khinh công chạy qua định nhìn cho rõ, Quách Tĩnh cũng chạy theo phía sau. Tới gần thì hoàn toàn bất ngờ, chỉ thấy Dương Khang nắm cương ngựa đứng ở cạnh đường trò chuyện với Âu Dương Khắc. Hai người không dám tới gần hơn, Hoàng Dung muốn nghe họ nói gì nhưng cách quá xa, hai người lại hạ giọng trò chuyện, chỉ nghe Âu Dương Khắc nói "Nhạc Phi", "phủ Lâm An" gì đó, Dương Khang thì nói "Cha ta", muốn nghe kỹ hơn thì thấy Âu Dương Khắc đã chấp tay một cái, dắt đám tùy thiếp đi về phía đông.

Dương Khang đứng đó ngẩn ngơ xuất thần một lúc rồi thở phào một hơi, tung người nhảy lên ngựa. Quách Tĩnh kêu lên "Hiện đệ, ta ở đây". Dương Khang chợt nghe tiếng Quách Tĩnh gọi, giật nảy mình vội xuống ngựa bước tới, nói "Đại ca, anh cũng ở đây à?". Quách Tĩnh nói "Ta gặp Hoàng cô nương ở đây, lại đánh nhau với Âu Dương Khắc một trận nên mới chậm trễ". Dương Khang mặt nóng bừng, trong lòng áy náy không yên, không biết mình trò chuyện với Âu Dương Khắc mới rồi có bị nghe thấy không, nhưng nhìn mặt Quách Tĩnh không thấy có vẻ gì khác lạ cũng hơi yên lòng, nghĩ thầm "Người này không biết giả vờ, nếu nghe mình nói chuyện thì sẽ không thần nhiên như thế với mình". Lúc ấy bèn hỏi "Đại ca, hôm nay chúng ta đi tiếp hay nghỉ lại? Hoàng cô nương cũng theo chúng ta lên Bắc Kinh à?".

Ba người trở lại từ đường, thấp đèn nến lên. Hoàng Dung cầm giá nến nhặt số cương châm phóng ra lúc nãy.

Lúc ấy khí trời nóng nực, ba người đều nhắc cánh cửa xuống đặt ở hành lang trước sân nằm ngủ. Vừa mới chợp mắt thì xa xa có một tràng tiếng vó ngựa văng vẳng vang tới, nghiêng tai lắng nghe, thấy tiếng ngựa phi tới không phải chỉ có một con. Lại qua một lúc, tiếng vó ngựa dần dần rõ hơn, Hoàng Dung nói "Ba người chạy trước, hơn mười người đuổi theo phía sau". Quách Tĩnh lớn lên trên lưng ngựa, tiếng ngựa nhiều ít nghe qua là biết ngay, nói "Bên đuổi theo có mười sáu người, ô có chuyện lạ đây". Hoàng Dung vội hỏi "Chuyện gì?". Quách Tĩnh

đáp “Ba con ngựa chạy trước là ngựa Mông Cổ, số đuổi phía sau thì không phải. Tại sao ngựa Mông Cổ trên đại mạc lại chạy tới chỗ này?”.

Hoàng Dung kéo tay Quách Tĩnh bước ra ngoài cửa từ đường, chợt nghe tiếng gió rít, một mũi tên vọt qua đầu hai người, ba kỵ mã đã tới sát từ đường.

Chợt trong đám truy binh phía sau có một mũi tên bắn tới trúng mông con ngựa cuối cùng. Con ngựa ấy hí dài một tiếng đau đớn, khụy chân trước xuống. Người cuối ngựa kỵ thuật rất cao cường, tung người nhảy xuống, thân thủ vô cùng mau lẹ, chỉ là bước chân rơi xuống đất rất nặng, như là không biết khinh công. Hai người còn lại kéo cương hỏi, người bị rơi xuống đất nói “Ta không sao, hai người chạy mau đi, ta ở đây cản trở truy binh”. Một người nói “Ta giúp người cự địch, tứ vương gia chạy mau đi”. Tứ vương gia kia nói “Sao lại thế được?”. Ba người nói chuyện điều là tiếng Mông Cổ.

Quách Tĩnh nghe giọng nói rất quen, như giọng Đà Lôi, Triệt Biệt và Bác Nhĩ Truật, vô cùng ngạc nhiên “Họ tới đây làm gì?”. Đang định lên tiếng gọi, đám kỵ mã đuổi theo đã kéo tới bao vây. Ba người Mông Cổ phát tên cự địch, tiếng gió rít mau, đám truy binh không dám tới sát quá, chỉ đứng xa xa bắn tên. Một người Mông Cổ kêu “Lên trên này?”, rồi chỉ vào cột cờ một cái. Ba người leo lên cột cờ, trên cao đánh xuống, chiếm được địa lợi. Đám truy binh nhao nhao xuống ngựa bao vây chung quanh. Chỉ nghe có người ra lệnh, liền có bốn tên truy binh giờ cao thuận bài hộ thân, lăn tròn dưới đất xông tới vùng đao chém vào cột cờ.

Hoàng Dung hạ giọng nói “Người lắm rồi, chỉ có mười lăm người”. Quách Tĩnh nói “Không lắm đâu, có một người trúng tên chết rồi. Câu nói chưa dứt, chỉ thấy một con ngựa lò dò bước tới, một người chân trái vướng vào bàn đạp bị con ngựa lôi đi dưới đất, một mũi tên cắm vào giữa ngực y. Quách Tĩnh bò tới gần cái xác rút mũi tên ra, sờ sờ đuôi tên, quả nhiên có một vòng sắt quen thuộc, trên mũi tên khắc hình một con báo, chính là loại ngạnh tiễn mà sư phụ Thần tiễn thủ Triệt Biệt vẫn dùng, nặng hơn tên thường hai lượng. Quách Tĩnh không còn nghi ngờ nữa, gọi lớn “Phía trước có phải là sư phụ Triệt Biệt, nghĩa đệ Đà Lôi, Sư phụ Bác Nhĩ Truật không? Ta là Quách Tĩnh đây”.

Ba người trên cột cờ vui mừng reo lên “Phải rồi, sao người ở đây?”. Quách Tĩnh hỏi “Ai đuổi theo các người thế?” Đà Lôi nói “Quân Kim!”. Quách Tĩnh nhắc cái xác kia lên bước lên vài bước, dùng sức ném mạnh vào chân cột cờ. Cái xác ấy đập vào hai tên quân sĩ ngã ra, hai tên còn lại không dám chém cột cờ nữa, chạy lui ra ngoài.

Đột nhiên bóng trắng trên không chớp lên, hai con chim trắng sà thẳng xuống. Quách Tĩnh nghe tiếng vỗ cánh ngẩng đầu nhìn, thấy chính là hai con bạch điều mà mình và Hoa Tranh nuôi ở Mông Cổ. Mất chim điều rất tinh, tuy trong đêm tối vẫn nhận ra được chủ nhân, mừng rỡ kêu lên sà xuống đậu trên vai Quách Tĩnh.

Hoàng Dung lúc mới quen với Quách Tĩnh từng nghe y kể chuyện bắn điều nuôi điều, trong lòng rất thích thú, thường nghĩ ngày khác ắt phải tới đại mạc bắt một cặp chim điều nuôi chơi, lúc ấy chợt thấy chim điều trắng, cũng bắt kể truy binh đã tới sát bên cạnh, kêu lên "Cho ta chơi với!", đưa tay ra vuốt lên con bạch điều. Con bạch điều ấy thấy Hoàng Dung đưa tay tới gần, đột nhiên cúi đầu mổ mạnh một cái, nếu nòng không rút tay mau thì mu bàn tay đã bị thương. Quách Tĩnh vội quát ngăn lại. Hoàng Dung cười mắng "Con súc sinh lắm lông nhà người xấu lắm?", nhưng trong lòng lại rất thích thú, nghiêng đầu nhìn ngó, chợt nghe Quách Tĩnh kêu "Dung nhi, cẩn thận!", hai mũi tên cứng đã bắn thẳng vào trước bụng, Hoàng Dung không đếm xỉa gì tới, đưa tay kéo cái xác tên quân bị bắn chết lại. Hai mũi tên bắn trúng nòng nhưng làm sao xuyên qua được tấm Nhuyễn vị giáp, bật ra rơi xuống đất. Hoàng Dung mò trong bọc tên quân Kim lấy ra mấy thỏi thịt khô, bước qua cho chim điều ăn.

Quách Tĩnh nói "Dung nhi, cô cứ chơi với chim điều, ta ra đánh giết quân Kim đây!". Rồi tung người vọt ra, bắt được một mũi tên bắn tới, tay trái lật lại, chát một tiếng đã đánh gãy xương sườn một tên quân Kim bên cạnh. Trong bóng tối có một người quát lên "Quân cầu tặc ở đâu tới đây hung hăng?", nói bằng tiếng Hán. Quách Tĩnh sửng sốt nghĩ thầm "Giọng nói này quen quá". Tiếng binh khí xé gió, hai ngọn đoản phủ đã chém tới trước mặt, một chém vào ngực, một chém vào bụng dưới.

Quách Tĩnh thấy đòn tới hung dữ, không phải quân sĩ tầm thường, cúi người lật tay phát chưởng, chính là chiêu Thần long bá vĩ. Người kia đầu vai trúng chưởng, mảnh giáp che vai lập tức vỡ thành mấy mảnh, thân hình bắn thẳng về phía sau, chỉ nghe y la thảm một tiếng. Quách Tĩnh lập tức nhớ ra "Đây là Táng môn phủ Tiền Thanh Kiện trong Hoàng Hà tứ quỷ". Y tuy tự biết trong mấy tháng nay võ công tiến triển rất mau, so với lúc đánh nhau với Hoàng Hà tứ quỷ ở Mông Cổ trước kia đã khác hẳn, nhưng cũng không ngờ một chưởng ấy đánh ra lại có thể hất đối phương bay ra hơn một trượng, đang còn ngạc nhiên thì hai bên tiếng binh khí cùng rít lên, một đao một thương đồng thời đánh tới.

Quách Tĩnh vốn đoán Đoạn hồn đao Thảm Thanh Cương, Truy mệnh thương Ngô Thanh Liệt ắt ở quanh đây, tay trái móc lại đã kẹp chặt mũi thương dưới nách dùng sức kéo một cái, Ngô Thanh Liệt chân đứng không vững chúi về phía trước. Quách Tĩnh hơi kéo về phía sau, nhát đao của Thảm Thanh Cương quả nhiên chém xuống giữa đầu sư đệ. Quách Tĩnh phóng cước trái ra đá trúng cổ tay phải Thảm Thanh Hùng, trong bóng đêm ánh xanh chớp lên, một thanh trường đao bay thẳng lên không. Quách Tĩnh cứu mạng Ngô Thanh Liệt rồi, thuận tay đập xuống lưng y. Ngô Thanh Liệt vốn đã đứng không vững, lại bị y dùng kinh lực ấn xuống, hự một tiếng, sư huynh đệ húc vào nhau, đều lăn ra đất ngất đi.

Đoạt phách tiên Mã Thanh Hùng trong Hoàng Hà tứ quý trà trộn vào đám cướp trên Thái Hồ đã bị Lục Quán Anh và quần đạo giết chết, còn lại tam quý là hảo thủ trong đội truy binh này. Trong đêm tối đám quân Kim không thấy ba thủ lĩnh đã ngã xuống, vẫn bắn nhau với Đà Lôi, Triết Biệt và Bác Nhĩ Truật. Quách Tĩnh quát lớn "Còn chưa chạy mau đi, muốn chết cả ở đây à?", rồi sấn lên tay đánh chân đá, năm người ném ra, trong chớp mắt đã đánh đám quân Kim hồn phi phách tán, bỏ chạy tán loạn. Thẩm Thanh Cương và Ngô Thanh Liệt lần lượt tỉnh lại, cũng không thấy rõ kẻ đối đầu là ai, chỉ thấy đầu đau như xé, mắt nẩy đom đóm, vội co chân bỏ chạy. Hai người chạy rất mau, Táng môn phủ Tiền Thanh Kiện miệng thở hồng hộc nhưng chạy rất nhanh, lại chạy về một phía khác.

Triết Biệt và Bác Nhĩ Truật tiến pháp lợi hại, từ cột cờ bắn xuống lại bắn chết ba tên quân Kim. Đà Lôi nép người nhìn xuống, thấy nghĩa đệ Quách Tĩnh đánh tan truy binh, oai thế không ai chống được, trong lòng vô cùng mừng rỡ, kêu lên "An đáp, chào người!", rồi ôm cột cờ tuột xuống. Hai người nắm tay nhìn nhau, nhất thời Quách Tĩnh mừng quá không nói nên lời. Kế đó Triết Biệt và Bác Nhĩ Truật cũng từ cột cờ tuột xuống. Triết Biệt nói "Ba tên người Hán ấy lấy thuận bài đỡ tên không sao bắn được. Nếu không có Tĩnh nhi tới cứu thì bọn ta đã không còn được uống nước trong ở sông Cán Nạn Hà rồi .

Quách Tĩnh kéo tay Hoàng Dung qua gặp Đà Lôi, nói "Đây là nghĩa muội của ta". Hoàng Dung cười nói "Cho ta đôi bạch điều này được không?". Đà Lôi không biết tiếng Hán, người thông dịch đi theo lại bị quân Kim giết chết lúc chạy trốn, chỉ nghe giọng nói của Hoàng Dung rất trong trẻo dễ nghe, nhưng không hiểu nàng muốn nói gì. Quách Tĩnh hỏi Đà Lôi "An đáp, sao người mang bạch điều theo?". Đà Lôi nói "Cha sai ta đi gặp Hoàng đế nhà Tống, hẹn Nam Bắc cùng ra quân đánh Kim. Em gái nói có thể ta sẽ gặp người, bảo ta mang chim điều tới cho người. Cô ta đoán đúng thật, không phải chúng ta đã gặp nhau rồi sao?". Quách Tĩnh nghe y nói tới Hoa Tranh, không kìm được ngăn người ra. Y từ khi dóc lòng yêu thương Hoàng Dung, thỉnh thoảng nhớ tới Hoa Tranh, trong lòng tự thấy áy náy, chỉ là chuyện này không biết xử sự thế nào là tốt, vốn không dám nghĩ nhiều, lúc ấy nghe Đà Lôi nói lập tức hoang mang, kể nghĩ thầm "Trong vòng một tháng nữa mình theo cái hẹn tới đảo Đào Hoa, cha Dung nhi lại không giết mình không được, tất cả mọi chuyện đều không thể mong chờ gì nữa". Rồi nhìn Hoàng Dung nói "Đôi bạch điều này là của ta, cô cứ bắt về mà chơi". Hoàng Dung cả mừng, quay lại cho chim điều ăn thịt.

Đà Lôi nói lại nguyên do. Nguyên là Thành Cát Tư Hãn đánh thắng nước Kim mấy trận, nhưng nước Kim đất rộng quân đông, nhiều năm củng cố, cơ nghiệp rất vững, ra sức giữ những nơi hiểm yếu, nhất thời không làm gì được họ. Lúc ấy Thành Cát Tư Hãn phái Đà Lôi xuống Nam định liên kết với triều Tống xuất quân giáp công, trên đường gặp đại đội quân Kim cản trở, vệ binh tùy tùng đều bị giết, chỉ còn có ba người chạy tới đây.

Quách Tĩnh nhớ lại hôm trước trong Quy Vân trang từng nghe Dương Khang nhờ Mục Niệm Từ tới Lâm An gặp Thừa tướng Sử Di Viễn bảo y giết sứ giả Mông Cổ, lúc ấy không rõ duyên cớ bên trong, bây giờ mới biết nước Kim đã được tin, sai Dương Khang làm Khâm sứ Đại Kim xuống Nam chính là để cản trở việc triều Tống và Mông Cổ kết minh ra quân. Đà Lôi lại nói “Nước Kim nói thế nào cũng phải giết chết ta để ngăn cản việc Mông Cổ và triều Tống kết minh, lần này lại là Lục vương gia đích thân dẫn quân cản trở”. Quách Tĩnh vội hỏi “Hoàn Nhan Hồng Liệt à?”. Đà Lôi nói “Phải, y đội kim khôi, ta nhìn thấy rất rõ, tiếc là bắn y ba mũi tên đều bị bọn vệ sĩ dùng thuẫn bài gạt ra”.

Quách Tĩnh cả mừng kêu lên “Dung nhi, Khang đệ, Hoàn Nhan Hồng Liệt đã tới đây, mau đi tìm y”. Hoàng Dung ứng tiếng bước qua, lại không thấy bóng Dương Khang đâu. Quách Tĩnh lo lắng kêu lên “Dung nhi, cô theo hướng đông, ta theo hướng tây”. Hai người triển khai khinh công phóng như bay ra ngoài. Quách Tĩnh chạy được vài dặm thì đuổi kịp mấy tên quân Kim, bắt lại tra hỏi thì quả nhiên là Lục vương gia Hoàn Nhan Hồng Liệt đích thân cầm quân, nhưng không biết lúc ấy y đang ở đâu. Một tên quân Kim nói “Chúng tôi bỏ vương gia chạy, trở về chỉ có chết chém, chúng tôi chỉ còn cách chạy vào xóm làng, trốn đi làm dân thôi”. Quách Tĩnh quay lại tìm, trời sáng dần nhưng nào thấy bóng dáng Hoàn Nhan Hồng Liệt? Y biết rõ kẻ thù giết cha chỉ ở quanh đây nhưng tìm không được trong lòng nóng nảy, suốt đường chạy mau, đột nhiên thấy trong khu rừng trước mặt có bóng trắng chớp lên, chính là Hoàng Dung. Hai người gặp nhau, nhìn thấy thân sắc đối phương đều biết là vô công, chỉ còn cách cùng nhau trở lại từ đường.

Đà Lôi nói “Hoàn Nhan Hồng Liệt vốn mang theo không ít nhân mã, nhưng y đuổi mau theo bọn ta nên rời khỏi đại đội, bây giờ ắt đã trở lại mang người ngựa tới. An đáp, ta có tướng mệnh của phụ vương trong người, không thể chậm trễ, chúng ta chia tay ở đây thôi. Em gái bảo ta nói với người về Mông Cổ cho sớm”.

Quách Tĩnh nghĩ lần này chia tay chỉ e sau này khó lòng gặp lại, trong lòng buồn bã, ôm Đà Lôi, Triết Biệt, Bắc Nhĩ Truật ba người rồi chia tay, thấy họ lên ngựa ra đi, tiếng vó ngựa xa dần, bóng người ngựa rồi lại đã khuất sau đám bụi vàng.

Hoàng Dung nói “Chúng ta núp lại chờ Hoàn Nhan Hồng Liệt đem người ngựa tới, có thể gặp y. Nếu quân mã quá đông, chúng ta cứ rón rén đi theo, chờ tới đến sẽ vào kết liễu tính mạng của y, há chẳng hay sao?”. Quách Tĩnh cả mừng, luôn miệng khen là diệu kế. Hoàng Dung vô cùng đắc ý, cười nói “Cái đó là kế Dời bờ tới thuyền, cũng bình thường thôi”.

Quách Tĩnh nói “Ta đi dắt ngựa vào rừng núp”, rồi ra phía sau từ đường, chợt thấy trong đám cỏ xanh có một vật sáng lóe lên, dưới ánh mặt trời chớp chớp ánh sáng, cúi đầu nhìn thì là một cái kim khôi, trên còn gắn ba viên bảo thạch to bằng mắt rồng. Quách Tĩnh nhặt lên, sải chân chạy vào khế nói với

Hoàng Dung “Cô xem là cái gì?”. Hoàng Dung mừng nói “Là mũ trụ của Hoàn Nhan Hồng Liệt phải không?”. Quách Tĩnh nói “Đúng thế! Quá nửa là y còn núp trong từ đường, chúng ta mau tìm xem”.

Hoàng Dung quay người lật tay, ấn mạnh vào đầu tường một cái, nhẹ nhàng phi thân vọt lên, nói “Ta đứng trên này nhìn, người tìm ở dưới”, Quách Tĩnh ứng tiếng bước vào trong. Hoàng Dung trèo lên nóc nhà kêu lên “Khinh công của ta mới rồi có hay không?”. Quách Tĩnh ngăn người, dừng chân nói “Hay lắm, có chuyện gì thế?”. Hoàng Dung cười nói “Vậy sao người không khen?”. Quách Tĩnh giằng chân nói “Ờ, cô là đứa nhỏ bướng bỉnh, lúc này mà còn đùa giỡn”. Hoàng Dung cười khanh khách một tràng, vung tay một cái vọt vào hậu viện.

*** [Vietkiem.com](http://vietkiem.com) ***

Lúc Quách Tĩnh đánh nhau với quân Kim, Dương Khang trong bóng đêm nhìn thấy bóng Hoàn Nhan Hồng Liệt, lúc ấy đã biết y không phải là cha ruột của mình, nhưng được y nuôi nấng hơn mười năm vẫn coi y là cha, thấy Quách Tĩnh đánh giết quân Kim, chỉ cần Hoàn Nhan Hồng Liệt bị y nhìn thấy thì làm sao còn tính mạng? Lúc tình thế khẩn cấp không kịp nghĩ nhiều, vọt ra muốn tìm cánh cứu nguy, chính lúc ấy Quách Tĩnh nhắc một tên quân Kim ném tới. Hoàn Nhan Hồng Liệt vội giục ngựa né qua nhưng chưa tránh kịp đã bị tên quân đập vào rơi xuống đất. Dương Khang nhảy ra ôm lấy y nói khế vào tai Hoàn Nhan Hồng Liệt “Phụ vương, Khang nhi đây, đừng lên tiếng”. Quách Tĩnh đang say máu đánh nhau, Hoàng Dung thì đang lo đùa với bạch điều, trong bóng đêm càng không ai nhìn thấy y ôm Hoàn Nhan Hồng Liệt chạy vào hậu viện từ đường.

Dương Khang đẩy cửa sương phòng phía tây, hai người rón rén vào núp bên trong, nghe tiếng đánh giết tắt dần, quân Kim chạy tan ra bốn phía, lại nghe ba người Mông Cổ lú lú lo lo trò chuyện với Quách Tĩnh, Hoàn Nhan Hồng Liệt như đang trong mơ, hạ giọng nói “Khang nhi, sao con ở đây?”. Dương Khang nói “Cũng là vừa khéo, ờ, đều là bị họ Quách kia làm hỏng chuyện lớn”

Qua một lúc, Hoàn Nhan Hồng Liệt nghe Quách Tĩnh và Hoàng Dung chia nhau tìm mình, mới rồi y thấy Quách Tĩnh tay không đánh Hoàn Nhan Hồng Liệt tam quỷ và quân Kim, xuất thủ lợi hại, nếu bị y nhìn thấy thì làm thế nào, nghĩ tới đó không lạnh mà run. Dương Khang nói “Phụ vương, bây giờ đi ra e bị y nhìn thấy. Chúng ta cứ núp ở đây, họ ắt không ngờ tới. Chờ họ đi xa rồi sẽ thông thả trở ra”. Hoàn Nhan Hồng Liệt nói “Không sai... Khang nhi, sao con gọi ta là phụ vương mà không kêu là cha?”. Dương Khang im lặng không đáp, nghĩ tới mẹ đã qua đời, trong lòng tâm sự ngổn ngang. Hoàn Nhan Hồng Liệt chậm rãi nói “Người nghĩ tới mẹ người phải không?”, rồi đưa tay nắm tay y, chỉ thấy bàn tay y ướt đầm, toàn mồ hôi lạnh.

Dương Khang nhè nhẹ rút tay ra, nói “Quách Tĩnh võ công cao cường, y muốn trả cái thù giết cha, quyết ý tới hại người. Y quen biết rất nhiều cao thủ người quả thật không dễ phòng được đâu. Trong đêm nay người phải trở về Bắc Kinh ngay”. Hoàn Nhan Hồng Liệt nhớ tới chuyện cũ ở thôn Ngưu Gia phủ Lâm An mười chín năm trước, bất giác trong lòng lúc chua xót lúc hổ thẹn, nhất thời không nói nên lời, qua hồi lâu mới nói “Ờ, tránh một lúc cũng tốt. Người tới Lâm An chưa? Sử Thừa tướng nói thế nào?”. Dương Khang lạnh lùng trả lời “Tôi còn chưa tới đó”.

Hoàn Nhan Hồng Liệt nghe ngữ khí của y, nghĩ y ắt đã biết thân thế của mình, nhưng lần này y lại ra tay cứu mình, không biết y suy nghĩ thế nào. Hai người mười tám năm nay cha từ con hiếu, rất thương yêu nhau, lúc này cùng ở trong một gian phòng hẹp, chợt lại nghĩ tới giữa đôi bên có mối thù hận rất sâu. Dương Khang trong lòng lại càng xung đột, nghĩ thầm “Bây giờ chỉ cần lật tay đánh vài quyền thì lập tức có thể trả thù cho cha mẹ mình. Nhưng làm sao hạ thủ được? Dương Thiết Tâm tuy là cha mình, nhưng ông đã đem lại cho mình cái gì hay? Mẹ bình thời cũng đối xử với phụ vương rất tốt, nếu bây giờ mình giết y, mẹ dưới chín tuổi chắc cũng không vui. Mà nói lại thì chẳng lẽ mình lại không làm chức vương tử này, cùng lưu lạc nơi thảo莽 như Quách Tĩnh sao?”. Đang lúc tâm sự ngổn ngang như thế, chợt nghe Hoàn Nhan Hồng Liệt nói “Khang nhi, giữa cha con ta, bất kể thế nào ta cũng vĩnh viễn yêu thương con. Không đầy mười năm nữa Đại Kim sẽ tiêu diệt Nam triều. Lúc ấy ta nắm đại quyền trong tay, giàu sang không thể kể xiết, tám giang sơn cẩm tú, thế giới phồn hoa này, sau này rốt lại đều là của con thôi”.

Dương Khang nghe ý tứ trong lời y thì là có ý cướp ngôi, nghĩ tới sáu chữ “Giàu sang không thể kể xiết” tim đập thình thịch, nghĩ thầm “Với binh oai của nước Đại Kim thì diệt Tống không khó. Mông Cổ chỉ là mối họa nhất thời, bọn người man mọi chỉ biết cưỡi ngựa bắn tên ấy rốt lại cũng chẳng ra gì. Phụ vương sáng suốt khôn ngoan, vua Kim hiện nay làm sao bằng ông được? Nếu đại sự thành công mình há lại chẳng trở thành người cùng làm chủ thiên hạ sao?” Nghĩ tới đó bất giác nhiệt huyết trào lên, đưa tay nắm chặt tay Hoàn Nhan Hồng Liệt, nói “Cha, hài nhi nhất định giúp người hoàn thành đại nghiệp”. Hoàn Nhan Hồng Liệt thấy tay y nóng ran, trong lòng cả mừng, nói “Ta làm Lý Uyên, con làm Lý Thế Dân”.

Dương Khang đang định trả lời chợt nghe sau lưng có tiếng lách cách. Hai người hoảng sợ nhảy dựng lên, vội quay lại nhìn, lúc ấy trời đã sáng, ánh sáng ngoài cửa sổ chiếu vào, chỉ thấy trong phòng có bảy tám cái quan tài, té ra đây là nơi quan những quan tài người chết chưa chôn. Tiếng động vừa rồi dường như phát ra từ trong quan tài.

Hoàn Nhan Hồng Liệt hoảng sợ hỏi “Tiếng gì thế?”. Dương Khang nói “Chắc là chuột”. Chỉ nghe Quách Tĩnh và Hoàng Dung vừa cười nói trò chuyện vừa tìm tới gần. Dương Khang kêu thầm “Không xong. Té ra cái kim khô của

cha rơi ở ngoài Phen này nguy rồi!", rồi hạ giọng nói "Con ra ngoài nhử họ đi chỗ khác", rồi nhẹ nhàng đẩy cửa, tung người vọt lên mái nhà.

Hoàng Dung đang trên đường tìm tới, chợt thấy gốc mái nhà có bóng người chộp lên, mừng nói "Hay quá, đây rồi?", rồi nhảy xổ xuống. Người kia thân pháp rất mau lẹ, nhào một cái xuống góc tường đã không thấy bóng dáng đâu. Quách Tĩnh nghe tiếng vọt tới. Hoàng Dung nói "Y chạy không được đâu, nhất định là nấp trong bụi cây". Hai người đang định xông vào bụi cây tìm kiếm, đột nhiên rào một tiếng, bụi cây nhỏ chia ra, một người lách ra, chính là Dương Khang.

Quách Tĩnh vừa sợ vừa mừng, nói "Hiền đệ, ngươi đi đâu thế? Thấy Hoàn Nhan Hồng Liệt không?". Dương Khang ngạc nhiên hỏi "Sao Hoàn Nhan Hồng Liệt lại ở đây?". Quách Tĩnh nói "Y dẫn quân tới, cái kim khôi này là của y đấy". Dương Khang nói "à, té ra là thế". Hoàng Dung thấy thần sắc của y có vẻ khác lạ, lại nhớ tới việc y lén lút trò chuyện với Âu Dương Khắc hôm trước, lúc ấy nảy ý nghi ngờ, bèn hỏi "Mới đây bọn ta tìm ngươi khắp nơi không thấy, ngươi đi đâu thế?". Dương Khang nói "Hôm qua ta ăn phải cái gì đó, chợt thấy đau bụng, phải chạy ra ngoài. Nói xong chỉ vào gốc cây một cái, Hoàng Dung tuy vẫn nghi ngờ nhưng cũng không tiện hỏi nữa.

Quách Tĩnh nói "Hiền đệ, đi tìm mau". Dương Khang trong lòng lo sợ, không biết Hoàn Nhan Hồng Liệt đã chạy trốn chưa, nhưng trên mặt không động thanh sắc, nói "Y tự tới chuốc lấy cái chết, đúng là không gì tốt bằng. Ngươi và Hoàng cô nương tìm phía đông, để ta tìm phía tây". Quách Tĩnh nói "Được rồi!". Rồi lập tức đẩy cánh cửa Tiết hiếu đường phía đông. Hoàng Dung nói "Dương đại ca, ta thấy người này ắt trốn bên phía tây, để ta đi với ngươi". Dương Khang ngấm ngầm kêu khổ nhưng đành làm ra vẻ vui vẻ, nói "Đi mau, đừng để y chạy trốn". Lúc ấy hai người bèn vào từng gian từng gian tìm kiếm.

Họ Lưu ở huyện Bảo ung vốn là đại tộc thời Tống, ngôi từ đường này quy mô rất to lớn, sau khi quân Kim mấy lần qua sông, binh lửa tàn phá, vó ngựa giẫm đạp, họ Lưu suy vi, từ đường cũng hư hại. Hoàng Dung lạnh lùng đưa mắt nhìn, thấy Dương Khang cứ chọn những gian trên cửa đầy bụi bặm lưới nhện tiến vào thông thả lục soát, càng hiểu rõ thêm mấy phần, khi tới trước cửa sương phòng phía tây, thấy bụi bặm dưới đất có rất nhiều vết chân, trên cánh cửa vốn bụi phủ rất dày cũng có dấu tay người vừa kéo then cửa, lập tức kêu lên "Đúng đây rồi?". Bốn tiếng ấy vừa vang lên, Quách Tĩnh và Dương Khang đồng thời nghe thấy, một người cả mừng, một người cả sợ, đồng thời chạy tới. Hoàng Dung phi chân đá tung cửa ra, lập tức sững sốt, chỉ thấy trong phòng đặt không ít quan tài, nào thấy bóng Hoàn Nhan Hồng Liệt đâu? Dương Khang thấy Hoàn Nhan Hồng Liệt đã trốn đi, trong lòng rất được an ủi, trấn ngay trước cửa cao giọng nói "Hoàn Nhan Hồng Liệt, gã gian tặc nhà ngươi trốn đâu rồi? Mau ra đây cho ta". Hoàng Dung cười nói "Dương đại ca, y đã sớm nghe thấy chúng ta rồi, ngươi không cần tốt bụng báo tin cho y nữa". Dương Khang bị nàng nói trúng tim đen, mặt đỏ bừng tức giận nói "Hoàng cô nương cần gì phải đùa như thế!". Quách

Tĩnh cười nói “Hiền đệ không nên để bụng, Dung nhi rất thích đùa giỡn”, rồi chỉ xuống đất một cái nói “Người xem đây, ở đây có vết người ngồi, quả thật y đã qua ngang đây”. Hoàng Dung nói “Đuổi mau!”, vừa xoay người chột sau lưng có một tiếng cách vang lên, ba người giật nảy mình, nhất tề quay lại, chỉ thấy một chiếc quan tài đang khê lắc lư. Hoàng Dung trước nay rất sợ quan tài, vào phòng này vốn đã cảm thấy rờn rợn, chột thấy quan tài lắc lư, kêu “A” một tiếng, nắm chặt cánh tay Quách Tĩnh. Nàng trong lòng tuy sợ, nhưng đầu óc lại xoay chuyển ý nghĩ như chớp, run lên nói “Thằng gian tặc này... thằng gian tặc này núp trong quan tài”. Dương Khang đột nhiên chỉ ra ngoài một cái, nói “A, y ở bên kia!”, rồi sải chân phóng ra. Hoàng Dung lật tay một cái nắm cứng uyển môn của y, cười nhạt nói “Người đừng giở trò”. Dương Khang chỉ thấy nửa người tê rần, không động đậy được, vội nói “Người... người làm gì thế?”.

Quách Tĩnh mừng rỡ nói “Không sai, thằng gian tặc này nhất định núp trong quan tài”, rồi sải chân bước tới định mở nắp quan tài để giục Hoàn Nhan Hồng Liệt bước ra.

Dương Khang kêu lên “Đại ca cẩn thận, coi chừng cương thi tác quái!”. Hoàng Dung càng nhấn mạnh hơn vào uyển mạch của y, căm giận nói “Người còn muốn dọa ta à!”. Nàng đoán trong quan tài nhất định là Hoàn Nhan Hồng Liệt nhưng vẫn sợ sệt e rằng vạn nhất đúng là cương thi thì làm thế nào, bèn run giọng nói “Tĩnh ca ca, từ từ đã”, Quách Tĩnh dừng bước quay đầu, hỏi “Cái gì?”. Hoàng Dung nói “Người mau đề lên nắp quan tài, đừng để cái gì... cái gì bên trong nhảy ra. Quách Tĩnh cười nói “Đời nào lại có cương thi ở đây?”, nhưng thấy Hoàng Dung sợ tới mức hoa dung thất sắc bèn tung người vọt lên quan tài an ủi nàng “Y không ra được đâu!”.

Hoàng Dung pháp phỏng không yên, thoáng trầm ngâm rồi nói “Tĩnh ca ca, ta thử một chiêu Phách không chuông cho người xem. Là cương thi cũng được, Hoàn Nhan Hồng Liệt cũng được, ta ngoài quan tài, đánh vào mấy chuông xem là người kêu hay quỷ khóc”, nói xong vận kinh bước lên hai bước, vung chuông định đập thẳng vào quan tài. Phách không chuông của nàng chưa luyện thành, luận về công phu thì còn thua xa Lục Thừa Phong, vì thế chuông ấy đánh vào quan tài không phải lảng không đánh xuống. Dương Khang hoảng sợ kêu lên “Cô không được làm thế. Cô đánh nát quan tài, cương thi thò đầu ra cắn vào tay cô thì phiền lắm đấy!”.

Hoàng Dung bị y dọa giật nảy mình ngừng tay không phát chuông, chột nghe trong quan tài có một tiếng ái chà, lại là giọng nữ nhân. Hoàng Dung càng sợ dựng tóc gáy, hoảng sợ kêu lên “Là nữ quỷ?”, thu mau chuông lại nhảy ra ngoài phòng kêu lên “Ra mau!”.

Quách Tĩnh lớn mật, quát “Dương hiền đệ, chúng ta lật nắp quan tài lên xem”. Dương Khang lòng bàn tay vốn đã toát mồ hôi lạnh, đã định xuất thủ giải cứu nhưng lại biết không chống được hai người Quách Hoàng, đang lúc gấp rút chột nghe tiếng nữ nhân phát ra trong quan tài, bất giác vừa mừng vừa sợ, vội

đưa tay lật nắp quan tài lên, lách cách hai tiếng, nắp quan tài đã theo tiếng bật lên, té ra là chưa đóng đinh. Quách Tĩnh đã sớm vận kinh ở tay, chỉ chờ cương thi vọt ra là sẽ đập ngay xuống đầu một chưởng cho y thị tan xương nát thịt, nhưng vừa cúi đầu nhìn vào thì giật nảy mình, trong quan tài nào phải cương thi mà là một thiếu nữ xinh đẹp, hai con mắt đen láy mở to nhìn vào mình, định thần nhìn kỹ chính là Mục Niệm Từ.

Dương Khang lại càng mừng sợ xen lẫn, vội đưa tay đỡ nàng ra.

Quách Tĩnh kêu lên “Dung nhi, mau lại đây, cô xem là ai đây này?”. Hoàng Dung quay người nhắm mắt, kêu lên “Ta không xem đâu!”. Quách Tĩnh kêu “Là Mục tử tử mà!”. Hoàng Dung mắt trái vẫn nhắm, chỉ hé mắt phải nhìn, từ xa nhìn tới quả thấy Dương Khang đang đỡ một cô gái, vóc dáng đúng là Mục Niệm Từ, lúc ấy mới yên tâm, ngáp ngừng tiến vào phòng. Cô gái ấy không phải Mục Niệm Từ thì là ai, chỉ thấy nàng thần sắc tiêu tụy, hai dòng nước mắt chảy giàn giụa như mưa, lại không động đậy gì được.

Hoàng Dung vội giải huyệt cho nàng, hỏi “Tử tử, sao ngươi lại ở đây?”. Mục Niệm Từ bị điểm huyệt đã lâu, toàn thân tê dại, từ từ điều hòa hơi thở, Hoàng Dung xoa bóp giúp nàng. Qua thời gian uống cạn một tuần trà, Mục Niệm Từ nói “Ta bị người xấu bắt bỏ vào đây”. Hoàng Dung thấy huyệt đạo chính mà nàng bị điểm là huyệt Dũng tuyền ở lòng bàn chân, nhân vật võ lâm Trung nguyên rất ít người xuất thủ điểm huyệt quái dị như thế, đã đoán được tám chín phần, bèn hỏi “Là gã Âu Dương Khắc xấu xa phải không?”. Mục Niệm Từ gật gật đầu.

Nguyên là hôm ấy nàng đi báo tin cho Mai Siêu Phong giúp Dương Khang, bị Âu Dương Khắc bắt được cạnh đồng đầu lâu, điểm vào huyệt đạo. Sau đó Hoàng Dược Sư thổi ngọc tiêu giải vây cho Mai Siêu Phong, các tỳ thiếp và ba tên xà nô của Âu Dương Khắc ngã ngất dưới tiếng tiêu, Âu Dương Khắc hoảng sợ bỏ chạy. Sau đó đám tỳ thiếp và xà nô lần lượt tỉnh dậy, thấy Mục Niệm Từ vẫn nằm ở đó không động đậy được, lập tức mang nàng tới gặp chủ nhân. Âu Dương Khắc mấy lần định cưỡng bách, nàng thủy chung thà chết chứ không vâng lời. Âu Dương Khắc tư phụ là kẻ tài hoa, nghĩ rằng với sự phong lưu tuấn nhã, võ công tuyệt thế của mình, chỉ cần có thời gian thì người phụ nữ nào trinh liệt hơn cũng phải xiêu lòng, chứ nếu dụng võ bức bách thì không khỏi có chỗ làm mất thân phận thiếu chủ Bạch Đà sơn. May là y tư phụ như thế, nên Mục Niệm Từ mới còn giữ được sự trong trắng. Sau khi tới Bảo ứng, Âu Dương Khắc giấu nàng trong quan tài rỗng trong từ đường nhà họ Lưu, phái đám tỳ thiếp tới các nhà đại tộc chung quanh để tìm kiếm người đẹp, ưng ý Trình đại tiểu thư lại bị Cái bang biết được, đến nổi đánh nhau một trận. Âu Dương Khắc vội bỏ đi, không kịp thả Mục Niệm Từ trong quan tài ra, y bắt cóc con gái rất nhiều, về chuyện này cũng không thèm đếm xỉa tới. Nếu không phải là bọn Quách Tĩnh truy tìm Hoàn Nhan Hồng Liệt thì chắc chắn là nàng đã phải chết đói trong chiếc quan tài này rồi.

Dương Khang vừa thấy ý trung nhân ở đó, quả thật mừng không thể tưởng tượng, thần thái quả thật rất thân thiết, nói “Muội tử, chắc cô khát nước, để ta nấu nước cho cô uống”. Hoàng Dung cười nói “Người biết nấu nước à? Để ta đi cho. Tỉnh ca ca, đi theo ta”. Nàng có ý để hai người trò chuyện riêng, trút nỗi lòng nhớ nhung. Nào ngờ Mục Niệm Từ làm mặt lạnh, cũng không có chút tươi cười, nói “Khoan đã. Họ Dương kia, chúc mừng người sắp tới giàu sang không sao kể xiết”. Dương Khang lập tức mặt mày đỏ bừng, một luồng hơi lạnh chạy suốt sống lưng, té ra lời mình trò chuyện với phụ vương đã bị nàng nghe cả rồi, nhất thời không biết làm sao là tốt.

Mục Niệm Từ nhìn thấy thần thái của y hoảng sợ cuống quýt, trong lòng lập tức mềm ra, không nỡ nói ngay ra chuyện y thả Hoàn Nhan Hồng Liệt, chỉ sợ Quách Tĩnh nổi giận, hậu quả rất khó biết, chỉ lạnh lùng nói “Người gọi y bằng cha không tốt hơn sao, còn thân thiết nữa, sao lại gọi là phụ vương?”. Dương Khang không có đất mà chui, cúi đầu không nói gì.

Hoàng Dung không rõ chuyện bên trong, chỉ cho rằng đôi người tình này giận nhau, nhất định Mục Niệm Từ giận Dương Khang không tới cứu sớm hơn khiến nàng phải ra nông nổi như thế, lập tức kéo kéo vạt áo Quách Tĩnh, hạ giọng nói “Chúng ta ra ngoài thôi, đảm bảo hai người bọn họ sẽ lập tức dàn hòa ngay”. Quách Tĩnh cười nốt tiếng, theo nàng bước ra. Hoàng Dung đi tới tiền viện, khẽ nói “Quay lại xem họ nói chuyện gì”. Quách Tĩnh cười nói “Đừng lăm chuyện nữa, ta không đi đâu”. Hoàng Dung nói “Được, người không đi thì đừng hối hận, có chuyện gì hay thì quay lại ta cũng không nói cho người biết đâu”.

Nàng vọt lên nóc nhà, rón rén bước tới nóc phòng phía tây, chỉ nghe Mục Niệm Từ lớn tiếng trách móc “Người nhận giặc làm cha, còn nói là...”, nói tới đó khi tức đầy ruột, không nói thêm được nữa. Dương Khang dịu dàng cười nói “Muội tử, ta...”. Mục Niệm Từ quát “Ai là muội tử của người? Đừng đụng vào ta”. Chát một tiếng, chắc Dương Khang bị tát một cái vào mặt.

Hoàng Dung chợt sững sốt “Đánh nhau rồi à, phải khuyên mới được”, lúc ấy bèn vọt vào cửa sổ cười nói “ái chà, có gì cứ từ từ mà nói, đừng nổi giận chứ”, chỉ thấy Mục Niệm Từ hai má đỏ bừng, Dương Khang thì mặt tái xanh. Hoàng Dung đang muốn lên tiếng, Dương Khang kêu lên “Giỏi lắm, cô có mới nói cũ, trong lòng đã có người khác, nên mới đối xử với ta như thế”. Mục Niệm Từ tức giận nói “Người... người nói gì?”. Dương Khang nói “Cô theo gã Âu Dương kia, người ta văn tài võ nghệ cái gì cũng hơn ta gấp mười, cô còn coi ta ra gì nữa?”. Mục Niệm Từ tức giận tới mức tay chân lạnh buốt, suýt nữa ngất đi.

Hoàng Dung nói chen vào “Dương đại ca, người đừng ăn nói bừa bãi, Mục tử thích người, gã xấu xa ấy điểm huyết cô ta, bỏ cô ta vào quan tài mà”. Dương Khang lúc ấy đã thẹn quá hóa giận, nói “Chân tình cũng được, giả ý cũng được, cô ta để cho y bắt đi, mất hết trinh tiết, ta há lại có thể cùng cô ta đoàn viên?”. Mục Niệm Từ tức giận nói “Ta... ta... ta mất trinh tiết cái gì?”. Dương Khang nói “Người rơi vào tay người ấy bấy nhiêu ngày, y lôi kéo cũng lôi kéo rồi,

ôm ấp cũng ôm ấp rồi, còn ngọc khiết băng thanh gì nữa?”. Mục Niệm Từ vốn đã mệt nhọc không sao chịu nổi, lúc ấy lửa giận công tâm, ọe một tiếng phun ra một búng máu tươi, ngã vật ra phía sau.

Dương Khang tự biết nói năng quá đáng, thấy nàng như thế, tình cảm trong lòng chợt động, định bước lên an ủi, nhưng nghĩ lại chuyện riêng của mình bị nàng biết được, Hoàng Dung lúc này lại đã có ý nghi ngờ, nếu để Mục Niệm Từ tiết lộ chân tướng chỉ sợ tính mạng của mình cũng khó giữ, lại lo lắng cho phụ vương, lúc ấy ra khỏi phòng chạy ra hậu viện, nhảy qua tường đi thẳng một mạch. Hoàng Dung vuốt ngực Mục Niệm Từ hồi lâu nàng mới dần dần tỉnh lại, định thần xong cũng không khóc lóc, lại như không có việc gì, nói “Muội tử, lần trước ta đưa ngươi thanh chủ thủ, làm phiền đưa ta mượn lại”. Hoàng Dung cao giọng gọi “Tĩnh ca ca, ngươi lại đây?”. Quách Tĩnh nghe tiếng chạy vào, Hoàng Dung nói “Ngươi đưa thanh chủ thủ của Dương đại ca cho Mục tử tử đi”. Quách Tĩnh nói “Phải lắm!”, rồi rút trong bọc ra thanh chủ thủ mà Chu Thông lấy được trên người Mai Siêu Phong, thấy bên ngoài bao một tấm da mỏng, trên dùng kim xăm đầy chữ nhỏ. Y không biết chính là bí yếu của nửa dưới bộ Cửu âm chân kinh, tiện tay cắt vào bọc, đưa thanh chủ thủ cho Mục Niệm Từ.

Hoàng Dung cũng lấy thanh chủ thủ trong bọc ra, hạ giọng nói “Thanh chủ thủ của Tĩnh ca ca ở chỗ ta, thanh của Dương đại ca thì bây giờ giao cho ngươi. Tỷ tỷ, đây là duyên phận đã định trong đời nhất thời kêu khóc cũng chẳng được gì, ngươi cũng đừng thương tâm, ta và cha ta cũng thường cãi nhau. Ta và Tĩnh ca ca phải lên Bắc Kinh tìm Hoàn Nhan Hồng Liệt. Tỷ tỷ, nếu ngươi rảnh rồi không bận việc gì thì đi với bọn ta cho thư thái, Dương đại ca ắt sẽ đuổi theo”. Quách Tĩnh ngạc nhiên nói “Dương huynh đệ đâu?”. Hoàng Dung lè lè lưỡi nói “Y bị tỷ tỷ giận tát một cái đã bỏ chạy rồi. Mục tử tử, Dương đại ca vẫn còn yêu thích ngươi, ngươi đánh y, tại sao y không đánh trả, y võ công còn cao hơn ngươi mà, lần tỷ võ ấy...” Nàng vốn định nói “Chuyện tỷ võ chiêu thân, hai người các ngươi vốn đã đùa với nhau quen rồi mà”, nhưng thấy Mục Niệm Từ đáng vẻ khổ sở, câu nói đùa ấy lại nuốt trở vào.

Mục Niệm Từ nói “Ta không lên Bắc Kinh, các ngươi cũng không cần đi nữa. Trong vòng nửa năm nữa gã gian tặc Hoàn Nhan Hồng Liệt ấy không ở Bắc Kinh đâu. Y sợ các ngươi tới báo thù. Quách đại ca, muội muội, hai người các ngươi tính tình tốt, số phận cũng tốt...”, nói tới đoạn cuối nghẹn lời, ôm mặt chạy ra cửa phòng, hai chân nhún một cái, nhảy lên nóc nhà đi luôn.

Hoàng Dung cúi đầu nhìn búng máu Mục Niệm Từ phun ra dưới đất, trầm ngâm một lúc, rốt lại vẫn không yên tâm, vượt qua tường đuổi theo, chỉ thấy bóng Mục Niệm Từ thấp thoáng sau một cây dương lớn, dưới ánh nắng ngọn đao trắng lóe lên, nàng đã giơ ngọn chùy thủ lên đầu. Hoàng Dung sợ quá chỉ nghĩ rằng nàng muốn tự tử, kêu lớn “Tỷ tỷ không được làm thế!”, nhưng khoảng cách quá xa không gần được, lại thấy tay trái nàng nhắc mái tóc xanh trên đầu lên, tay phải cầm chùy thủ vung về phía sau một cái, cắt mái tóc dài rậm ném

luôn xuống đất, không quay đầu lại bỏ đi luôn. Hoàng Dung kêu mấy tiếng “Tỷ tử, tỷ tử?”. Mục Niệm Từ lơ đi như không nghe, càng chạy càng xa.

Hoàng Dung sững sốt xuất thần một lúc, chỉ thấy một lọn tóc dài bay trong gió, lại qua một lúc nữa chia ra rải trong khe dưới ruộng, ngọn cây bên đường, hoặc lằm trong bụi, hoặc trôi theo nước. Nàng từ nhỏ nghịch ngợm bướng bỉnh, lúc cao hứng thì cười vang một trận, lúc không vui thì kêu kêu khóc khóc, xưa nay không biết buồn là cái gì, lúc ấy thấy tình cảnh như thế bất giác cảm thấy buồn bã, lần đầu tiên biết được nỗi sâu khổ ở nhân gian. Nàng từ từ quay về kể lại chuyện với Quách Tĩnh. Quách Tĩnh không biết hai người cãi nhau chuyện gì, chỉ nói “Mục thế tỷ cần gì phải khổ như thế, tính cô ta cũng nóng nảy lắm”.

Hoàng Dung nghĩ thầm “Chẳng lẽ một nữ nhân bị người xấu lời kéo ôm ấp thì là mất trinh tiết sao? ý trung nhân vốn yêu cô ta, kính cô ta lại không coi cô ta ra gì, không đếm xỉa tới cô ta nữa?”. Nàng nghĩ mãi không hiểu duyên do bên trong, chỉ cho rằng chuyện đời ắt phải như thế, bèn bước ra hậu viện từ đường, ngồi dựa vào cột ngơ ngẩn nghĩ ngợi một hồi, nhắm mắt thiếp đi.

Tối hôm ấy Lê Sinh và quần hùng Cái bang bày tiệc mừng Hồng Thất công và hai người Quách Hoàng, đến khuya Hồng Thất công vẫn không tới. Bọn Lê Sinh biết tính tình bang chủ kỳ quái, cũng không để ý, cứ cùng Quách Hoàng hai người hò reo uống rượu. Quần hùng Cái bang rất kính trọng hai người Quách Hoàng, ăn nói rất hợp nhau. Trình đại tiểu thư cũng đích thân nấu mấy món thức ăn, lại xếp bốn vò rượu ngon lớn sai đầy tớ đưa tới.

Sau khi uống rượu thật vui rồi tan, Quách Tĩnh bàn với Hoàng Dung rằng Hoàn Nhan Hồng Liệt đã không trở về Bắc Kinh, nhất thời ắt khó tìm được đã sắp tới cái hẹn ở đảo Đào Hoa, chỉ còn cách về phủ Gia Hưng để gặp sáu vị sư phụ bàn việc phó ước. Hoàng Dung gật đầu khen phải, lại nói “Tốt nhất là xin sáu vị sư phụ của người đứng ra đảo Đào Hoa. Người lấy lòng cha ta một chút không sao, đập đầu lạy ông vài cái cũng không hề gì, đúng không? Nếu người trong lòng không phục thì ta đập đầu lạy người vài cái cũng được, chứ sáu vị sư phụ của người gặp cha ta thì không có chuyện gì hay đâu”. Quách Tĩnh nói “Đúng thế. Ta cũng không cần cô đập đầu lạy ta làm gì”. Sáng hôm sau hai người lại đi về phía nam.

*** [Vietkiem.com](http://www.vietkiem.com) ***

Lúc ấy là thượng tuần tháng sáu, khí trời nóng nực, ngạn ngữ Giang Nam có câu “Trời tháng sáu, trứng vịt như bị nấu”, giường dù đi đường lại càng phiền phức. Hai người chỉ đành sáng sớm lên đường, trưa thì nghỉ lại.

Qua nhiều ngày tới Gia Hưng, Quách Tĩnh viết một lá thư nhờ chương quỹ lầu Túy Tiên đưa lại cho Giang Nam lục quái vào ngày một tháng bảy. Trong thư nói: Đệ tử trên đường gặp Hoàng Dung, đã tới đảo Đào Hoa phò ước, có ái nữ của Hoàng Dược Sư cùng đi ắt không có gì trở ngại, xin sáu vị sư phụ yên tâm, không cần cùng tới đảo Đào Hoa vãn vãn. Y tuy viết thư như thế nhưng trong lòng vẫn rất hồi hộp, nghĩ thầm Hoàng Dược Sư tính tình kỳ quái, chuyến này đi chỉ sợ dữ nhiều lành ít. Y sợ Hoàng Dung lo lắng, cũng không nói ra, nhưng nghĩ tới sáu vị sư phụ không phải mạo hiểm thì trong lòng lại được an ủi rất nhiều.

Hai người chuyển qua hướng đông, tới Chu Sơn rồi bèn thuê một chiếc thuyền đi biển. Hoàng Dung biết người ven biển sợ đảo Đào Hoa như rắn rết, dặn nhau không được tới bốn ngàn dặm quanh đảo, nếu nói tới tên đảo Đào Hoa thì cho dù có bao nhiêu tiền bạc cũng không chiếc thuyền đánh cá nào dám đi. Lúc nàng thuê thuyền thì nói là tới đảo Hà Dục, qua khỏi biển Kỳ Đầu lại ép đi lên phía bắc, nhà thuyền vô cùng sợ sệt, nhưng thấy Hoàng Dung dí ngón chủ thủ lấp lóe hàn quang vào ngực, không thể không nghe lời.

Thuyền tới gần đảo, Quách Hoàng đã nghe trong gió biển kèm theo mùi thơm, từ xa nhìn tới, trên đảo cây xanh rậm rạp, một khóm lục, một khóm hồng, một khóm vàng, một khóm tía, đúng là hoa trái như gấm. Hoàng Dung cười nói “Phong cảnh ở đây đẹp chứ?”. Quách Tĩnh thở dài nói “Ta nhất sinh chưa thấy hoa gì nhiều, hoa ở đây đẹp thật”. Hoàng Dung rất đắc ý, cười nói “Nếu là tháng ba mùa xuân, hoa đào trên đảo nở rộ, lúc ấy mới đẹp mắt. Sư phụ không chịu nói võ công của cha ta là thiên hạ đệ nhất, nhưng bản lĩnh trồng hoa của cha ta thì thật là cái thế vô song, sư phụ ắt phải khẩu phục tâm phục. Chỉ có điều sư phụ chỉ thích ăn thích uống, chưa chắc hiểu được thế nào là thích hoa thích cây, quả thật rất tục khí”. Quách Tĩnh nói “Cô chỉ trích sư phụ sau lưng, thật chẳng có quy củ gì”. Hoàng Dung lè lè lưỡi, làm vẻ mặt nhất ma.

Hai người chờ thuyền tới gần nhảy lên bờ, con tiểu hồng mã cũng nhảy lên đảo. Chiếc thuyền kia nghe không ít lời đồn đại về đảo Đào Hoa, nói đảo chủ giết người không chớp mắt, rất thích móc tim gan phèo phổi của người ta, vừa thấy hai người lên bờ, đã vội vàng quay bánh lái lại, lập tức chạy thật mau ra xa. Hoàng Dung lấy ra một nén bạc mười lượng keng một tiếng keng vào đầu khoang. Nhà thuyền không ngờ được trọng thưởng như thế, vô cùng mừng rỡ, nhưng vẫn không dám chân chừ cạnh đảo.

Hoàng Dung trở về đất cũ, nói không xiết vui mừng, cao giọng kêu lớn “Cha, cha! Dung nhi về rồi đây?”. Rồi đưa tay vẫy vẫy Quách Tĩnh, kể chạy mau về phía trước, Quách Tĩnh thấy nàng lách đông vòng tây trong khóm cây hoa, trong chớp mắt không thấy bóng dáng đâu, vội vàng đuổi theo nhưng chỉ chạy được hơn hai mươi trượng lập tức lạc mất phương hướng, chỉ thấy đông tây nam bắc toàn là đường nhỏ, nhưng không biết đi đường nào là tốt.

Y chạy một hồi, dường như thấy trở về chỗ cũ nhớ lại lúc ở Quy Vân trang Hoàng Dung từng nói trong trang viện bố trí tuy kỳ lạ, nhưng không thể sánh với

đảo Đào Hoa âm dương khép mở, càn khôn đối chỗ, một khi đã lạc đường mà cứ đi bừa thì nhất định chỉ càng đi càng khổ, lúc ấy lập tức ngồi xuống một gốc đào, chỉ chờ Hoàng Dung tới đón. Nào ngờ chờ hơn một giờ mà thủy chung Hoàng Dung vẫn không tới, bốn bề yên ắng không có một tiếng động, cũng không thấy nửa cái bóng người.

Y bắt đầu sốt ruột, nhảy lên ngọn cây nhìn quanh bốn phía, thấy phía nam là biển, phía tây là núi đá trơ trụi, phía đông phía bắc đều là cây đào, năm màu xen lẫn không thấy đâu bên kia, chỉ thấy đâu vàng mắt hoa. Trong đám cây hoa cũng không thấy tường trắng ngói đen, cũng không có khói bếp chó sữa, tình hình yên lặng, vô cùng kỳ quái. Y trong lòng đột nhiên phát sợ, nhảy xuống đất chạy loạn lên một hồi, lại xông vào đám cây rậm, đang xoay chuyển ý nghĩ, kêu thầm “Không xong? Mình đi bừa chạy bậy, không khéo Dung nhi cũng tìm mình không được”. Chỉ nghĩ tìm đường trở ra, nào ngờ lúc đầu là đi qua đi lại không rời khỏi chỗ cũ, bây giờ muốn trở về chỗ cũ thì tựa hồ chỗ cũ đã rất xa rồi.

Con tiểu hồng mã vốn đi phía sau, nhưng y nhảy lên cây chạy quanh một vòng, lúc rơi xuống đất cũng không biết nó đã đi đâu. Nhìn thấy trời tối dần, Quách Tĩnh không biết làm sao, đành ngồi xuống đất yên lặng chờ Hoàng Dung tới, may mà bốn bề cỏ mượt như nhung, như một bức vách mềm, ngồi một lúc thấy đói bụng, nhớ tới những món ăn ngon mà Hoàng Dung nấu cho Hồng Thất công lại càng đói cồn cào, chợt nghĩ “Nếu Dung nhi bị cha nàng nhốt lại không thể ra đây cứu mình, thì mình há chẳng chết đói dưới gốc cây này sao?”. Lại nghĩ tới thù cha chưa trả, ơn thầy chưa đền, mẹ một mình lẻ loi trên đại mạc giá lạnh, sắp tới biết dựa vào ai? Nghĩ một lúc cuối cùng thiếp đi.

Ngủ đến nửa đêm, đang mơ thấy cùng Hoàng Dung đi chơi hồ ở Bắc Kinh, cùng ăn thức ăn ngon, Hoàng Dung hạ giọng ca hát, chợt nghe có người thổi tiêu hòa theo, giật mình tỉnh dậy thì tiếng tiêu vẫn vang vào tai, y định thần nghiêng đầu lắng nghe, chỉ thấy trăng sáng giữa trời, mùi hoa cỏ trong đêm sâu càng nồng, tiếng tiêu xa xa truyền lại, không phải là đang trong mơ.

Quách Tĩnh cả mừng, dò dẫm theo tiếng tiêu lần mò đi tới. Có lúc đường đi cắt ngang, nhưng tiếng tiêu vẫn ở trước mặt. Y lúc trong Quy Vân trang từng đi theo những con đường kỳ quái quanh co lui tới thế này, lúc ấy cũng bất kể có đường đi hay không, cứ đi theo tiếng tiêu, gặp lúc không có đường đi thì nhảy lên cây đi tiếp, quả nhiên càng đi tiếng tiêu càng rõ. Y càng đi càng mau, qua một khúc quanh, trước mắt đột nhiên hiện ra một khóm cây hoa màu trắng, trùng trùng điệp điệp dưới ánh trăng sáng giống như một cái hồ lớn kết bằng hoa trắng, trong đám hoa trắng có một vật nổi lên cao cao.

Lúc ấy, tiếng tiêu chợt cao chợt thấp, chợt phía trước chợt phía sau. Y nghe thanh âm chạy qua phía đông thì tiếng tiêu chợt ở phía tây, theo âm thanh chạy lên phía bắc thì tiếng tiêu chợt vang lên ở phía nam, tựa hồ có hơn mười người phục ở chung quanh, người này thổi người kia ngừng để đùa giỡn y.

Y chạy quanh vài vòng, đầu óc văng vất, không kể gì tới tiếng tiêu nữa, chạy luôn vào chỗ nổi cao lên té ra là một ngôi mộ đá, bia trước mộ đề mười một chữ lớn "Mộ của nữ chủ đảo Đào Hoa Phùng Thị Mai Hương". Quách Tĩnh nghĩ thầm "Đây ắt là mẹ của Dung nhi. Dung nhi mồ côi mẹ từ nhỏ, thật là đáng thương", liền quỳ xuống trước mộ cung cung kính kính lạy bốn lạy. Lúc y quỳ xuống tiếng tiêu đột nhiên dừng lại, bốn bề lập tức yên lặng, khi y đứng lên tiếng tiêu lại vang lên phía trước. Quách Tĩnh nghĩ thầm "Bất kể lành dữ gì mình cũng cứ tới đó". Lúc ấy bèn tiến vào khóm cây dày, lại đi một lúc, khúc điệu tiếng tiêu đột nhiên thay đổi tựa cười nhạt, tựa trách móc, trỗi đủ cung điệu. Quách Tĩnh trong lòng phiêu diêu, ngẩn người nghĩ thầm "Sao khúc tiêu này lại dễ nghe như thế?".

Chỉ nghe tiếng tiêu dần dần gấp gáp, tựa hồ giục người ta nhảy múa, Quách Tĩnh lại nghe một lúc chợt cảm thấy đỏ mặt nóng tai, mạch máu căng lên, lúc ấy ngồi xuống đất chiếu theo bí quyết vận công mà Mã Ngọc truyền cho để điều hòa hơi thở. Lúc đầu chỉ cảm thấy trong lòng dao động, mấy lần muốn nhảy lên giơ tay giẫm chân múa may một hồi, nhưng vận công một lúc thì tâm thần dần dần yên tĩnh, sau cùng tới chỗ ý hội với thân, trong lòng trở thành rỗng không, không một mảy bụi, bất kể tiếng tiêu lãnh đãng thế nào y cũng chỉ thấy như sóng lớn trên biển, gió thổi đầu cành, không có gì khác lạ, chỉ cảm thấy khí ở đan điền xoay chuyển, toàn thân thư thái, cũng không thấy đói nữa. Y đạt tới cảnh giới ấy rồi, biết ngoại tà không thể xâm phạm, từ từ mở mắt nhìn ra, trong bóng đêm chợt thấy chỗ hai trượng trước mặt có một ánh sáng xanh biếc lóe lên.

Y giật nảy mình nghĩ thầm "Đây là thú dữ gì vậy?", nhảy lùi ra phía sau vài bước, chợt thấy hai con mắt ấy chớp lên một cái, rồi không thấy đâu nữa, nghĩ thầm "Đảo Đào Hoa này quả thật rất kỳ quái, cho dù là hổ báo ly miêu, cũng không thể trong chớp mắt không còn tung tích gì như thế". Đang lúc trầm ngâm, chợt nghe phía trước vang lên một tràng tiếng thở dốc, nghe âm thanh là tiếng người thở. Y giật mình hiểu ra "Đây là người. ánh sáng lóe lóe lên chính là mắt y. Y nhắm hai mắt lại thì tự nhiên mình không nhìn thấy y nữa. Thật ra người ấy chưa hề đi khỏi". Không khỏi tự thấy mình ngu xuẩn, nhưng không biết đối phương là bạn hay thù, lập tức không dám lên tiếng, yên lặng chờ xem tình thế xoay chuyển.

Lúc ấy, tiếng tiêu đã trở thành rất phiêu hốt, vắn vít uyển chuyển, giống tiếng thở dài của một cô gái, lúc thì rên rĩ, lúc lại chuyển qua ôn tồn dịu dàng mời gọi. Quách Tĩnh còn trẻ, từ nhỏ đã chuyên cần rèn luyện võ công, về chuyện trai gái không hiểu gì lắm, lúc nghe tiếng tiêu cảm ứng rất ít, nên lúc ấy khúc điệu trong tiếng tiêu tuy càng thêm câu hồn dẫn phách nhưng y nghe thấy cũng không để ý, song người đối diện càng lúc càng thở gấp, nghe tiếng thở thì quả thật vô cùng đau đớn, rõ ràng đang dùng hết sức để chống lại sự mê hoặc của tiếng tiêu.

Quách Tĩnh thầm nẩy sinh mỗi đồng cảm với người ấy, từ từ bước tới. Chỗ ấy cây hoa dày đặc, trên không tuy có trăng sáng, nhưng ánh trăng đều bị cành lá dày đặc che khuất, không xuyên qua được, tới thẳng chỗ cách người kia mấy thước mới nhìn thấy rõ mặt mũi của y. Người này ngồi xếp bằng, tóc dài xõa tới đất, mi dài râu dài, mũi miệng đều bị che khuất. Y tay trái ôm ngực, tay phải đặt trên lưng. Quách Tĩnh biết tư thế tu tập nội công này, Đan Dương tử Mã Ngọc từng dạy cho y trên dốc núi dựng đứng ở Mông Cổ. Đó là yếu quyết thu liễm tinh thần, chỉ cần luyện thành thì bất kể là sấm chớp âm âm, đê vỡ núi sứt cũng như không nghe không thấy. Người này đã biết nội công thượng thặng chính tông của huyền môn, tại sao lại không được như mình, lại sợ hãi tiếng tiêu như thế?

Tiếng tiêu càng lúc càng gấp, người ấy thân hình không tự chủ được, rung rung giật giật, mấy lần thân hình đã vươn lên hơn một thước nhưng lại tập trung định lực ngồi xuống. Quách Tĩnh thấy y yên lặng một lát, lại sắp nhảy nhót, hơi thở càng lúc càng gấp, biết sự tình sắp hỏng, thâm lo sợ cho y. Chỉ nghe tiếng tiêu nhẹ nhàng bay hai vòng trên không, người kia kêu lên “Xong rồi, xong rồi”, rồi lấy thế chuẩn bị nhảy vọt lên.

Quách Tĩnh thấy tình thế nguy cấp, không kịp nghĩ ngợi gì nữa, lập tức sấn lên, đưa tay đè chặt vai phải y, tay trái vỗ vào huyệt Đại chùy trên gáy y. Lúc Quách Tĩnh luyện công trên dốc núi dựng đứng ở Mông Cổ, mỗi khi nghĩ ngợi lung tung, tâm thần không sao yên tĩnh, Mã Ngọc thường xoa nhẹ lên huyệt Đại chùy của y, dùng khí nóng ở chưởng tâm giúp y định thần để khỏi tẩu hỏa nhập ma. Quách Tĩnh nội công còn kém, không thể dùng nội lực giúp lão nhân này chống lại tiếng tiêu, chỉ vì bộ vị đè xuống vừa đúng chỗ, lão nhân râu dài trong lòng lập tức yên tĩnh, lại nhắm mắt vận công.

Quách Tĩnh mừng thầm, chợt nghe sau lưng có tiếng người mắng “Tiểu súc sinh, làm hỏng việc lớn của ta?”, tiếng tiêu đột nhiên im bật. Quách Tĩnh giật nảy mình, quay đầu lại nhìn không thấy bóng người, nghe âm thanh tựa hồ là Hoàng Dược Sư, bất giác vô cùng lo lắng “Không biết lão nhân râu dài này là người tốt hay xấu? Mình ra tay giúp y, nhất định làm cha Dung nhi càng giận thêm. Nếu lão nhân này là ma đầu yêu tà, há chẳng phải là gây ra lỗi lớn sao?”.

Chỉ nghe lão nhân râu dài hơi thở chậm dần, tiếng thở dần dần điều hòa, Quách Tĩnh không tiện lên tiếng hỏi han, chỉ ngồi xuống đối diện với y, nhắm mắt nhìn vào trong lòng, cũng vận nội công, không bao lâu cũng dứt hết những điều lo nghĩ, quên hết sự phân chia giữa mình và ngoại vật, mãi đến khi sao trời thưa dần, sương rơi ướt áo mới mở mắt ra. ánh nắng soi qua cây hoa xuống đất, hắt bóng hoa lên mặt lão nhân kia, lúc ấy diện mạo của y càng rõ ràng, râu dài bạc trắng nhưng chưa trắng hết, không biết đã bao lâu không chải đầu, như một đám lông lá xôm xòa của người rừng khiến người ta khiếp sợ. Đột nhiên lão nhân kia ánh mắt rực lên, khẽ cười một tiếng, nói “Ngươi là đồ đệ của ai trong Toàn Chân thất tử?”.

Quách Tĩnh thấy y vẻ mặt ôn hòa, cảm thấy yên tâm, đứng lên khom lưng nói “Đệ tử là Quách Tĩnh tham kiến tiền bối, đệ tử thụ nghiệp ân sư là Giang Nam thất hiệp”. Lão nhân kia có vẻ không tin, nói “Giang Nam thất hiệp à? Là bọn Kha Trấn ác à? Họ làm sao truyền được võ công của phái Toàn Chân cho ngươi?”. Quách Tĩnh nói “Đan Dương chân nhân Mã đạo trưởng có truyền nội công cho đệ tử hai năm, chẳng qua chưa từng kể đệ tử vào hàng môn hạ phái Toàn Chân”.

Lão nhân kia hô hô cười lớn, làm ra vẻ mặt nhát ma, thần thái vô cùng hoạt kê như trẻ con đùa giỡn, nói “Vậy thì đúng rồi. Vì sao ngươi tới đảo Đào Hoa?”. Quách Tĩnh nói “Hoàng đảo chủ sai đệ tử tới”. Lão nhân kia chợt biến sắc hỏi “Tới làm gì?”. Quách Tĩnh nói “Đệ tử đắc tội với Hoàng đảo chủ, đặc biệt tới để chờ chết”. Lão nhân kia nói “Ngươi không bịa đặt đấy chứ?”. Quách Tĩnh cung kính nói “Đệ tử không dám dối trá”. Lão nhân kia gật gật đầu nói “Tốt lắm, ngồi xuống đây!”. Quách Tĩnh theo lời ngồi xuống một tảng đá, lúc ấy nhìn thấy rõ lão nhân kia ngồi giữa một cửa động trong núi đá.

Lão nhân kia lại hỏi “Ngoài ra còn có ai dạy công phu cho ngươi không?”. Quách Tĩnh nói “Cửu chỉ thân cái Hồng ân sư...”. Lão nhân kia trên mặt hiện vẻ kinh dị, như cười mà không phải cười, cướp lời hỏi ngay “Hồng Thất công cũng truyền thụ công phu cho ngươi sao?”. Quách Tĩnh nói “Dạ. Hồng ân sư dạy qua đệ tử một pho Hàng long thập bát chương”. Lão nhân kia trên mặt lập tức hiện vẻ vô cùng mừng rỡ, nói “Ngươi biết Hàng long thập bát chương à? Công phu ấy cao minh lắm đấy. Ngươi dạy ta được không? Ta sẽ lấy ngươi làm sư phụ!”, nhưng lại lập tức lắc đầu nói “Không được không được, làm đồ tôn của lão ăn mày họ Hồng thì rất không hợp. Lão ăn mày họ Hồng chưa truyền nội công cho ngươi chứ?”. Quách Tĩnh nói “Chưa”.

Lão nhân kia ngẩng đầu nhìn trời nói một mình “Xem y còn nhỏ tuổi, nếu bắt đầu luyện võ từ trong bụng mẹ thì bất quá cũng chỉ có đạo hạnh mười tám mười chín năm, sao mình không không được tiếng tiêu mà y lại chống được?”. Nhất thời nghĩ không ra lý do, hai mắt nhìn Quách Tĩnh từ trên xuống dưới, lại nhìn từ dưới lên trên rồi đưa tay phải ra nói “Ngươi đẩy vào chương của ta một cái, để ta thử xem nội công của ngươi”.

Quách Tĩnh theo lời đưa chương ra đẩy vào chương phải của y. Lão nhân kia nói “Trầm khí đan điền, phát kinh đi”. Quách Tĩnh vận lực phát kinh. Lão nhân kia hơi thu chương lại rồi xô ra, quát “Cẩn thận đấy!”. Quách Tĩnh chỉ thấy một luồng nội lực rất mạnh xô tới, quả thật không chống đỡ nổi, chương trái vờn mau ra định chụp uyển mạch của y, nhưng y xoay tay quét ngược lại, bốn ngón tay lại nắm lấy mu bàn tay Quách Tĩnh, chỉ dùng sức bốn ngón tay đã xô y ra. Quách Tĩnh đứng không vững, lui ra bảy tám bước đập lưng vào một gốc cây mới đứng vững lại. Lão nhân kia mỉm cười nói một mình “Võ công tuy không kém nhưng cũng không cao cường gì lắm, sao lại có thể chống được Bích hải triều sinh khúc của Hoàng lão quái?”.

Quách Tĩnh hít sâu vào một hơi mới đề được khí huyết đảo lộn trong người, nhìn tới lão nhân kia lại vô cùng kinh ngạc, võ công người này so với Hồng ân sư, Hoàng đảo chủ cũng không kém bao nhiêu, sao trên đảo Đào Hoa lại có nhân vật loại này, chẳng lẽ là Tây độc hay Nam đế sao? Vừa nghĩ tới Tây độc, bất giác trong lòng lạnh buốt “Chẳng lẽ lại đúng là y?”. Rồi giờ chuông ra soi dưới ánh nắng, thấy không bị sương đỏ cũng không có vết đen, lúc ấy mới hơi yên tâm. .

Lão nhân kia cười khẽ hỏi “Người đoán ta là ai?”. Quách Tĩnh nói “Đệ tử từng nghe người ta nói võ công đấng phong tháo cực trong thiên hạ tất cả có năm vị cao nhân. Giáo chủ Vương chân nhân phái Toàn Chân đã qua đời, Cừu chỉ thân cái Hồng ân sư và Đảo chủ Đào Hoa đảo thì đệ tử đều biết. Tiền bối là Âu Dương tiền bối hay là Đoàn Hoàng gia?”. Lão nhân kia cười nói “Người thấy võ công của ta không kém Đông tà, Bắc cái bao nhiêu, có phải không?”. Quách Tĩnh nói “Đệ tử võ công thấp kém, kiến thức hẹp hòi, không dám nói bậy. Mới rồi tiền bối đẩy một cái ấy, trong các danh gia võ học mà đệ tử được bái kiến, ngoài Hồng ân sư và Hoàng đảo chủ quả thật chưa có người thứ ba nào được như thế”. Lão nhân kia nghe y tán tụng, vô cùng cao hứng, khuôn mặt đầy râu hiện ra vẻ hớn hở như trẻ con, cười nói “Ta không phải Tây độc Âu Dương Phong, cũng không phải Đoàn Hoàng gia, người đoán thêm lần nữa đi”. Quách Tĩnh trầm ngâm nói “Đệ tử đã gặp qua một vị Cừu Thiên Nhận nổi tiếng ngang với Hồng ân sư, nhưng người ấy hữu danh vô thực, võ công rất tầm thường. Đệ tử rất ngu xuẩn, quả thật không đoán được tôn tính đại danh của tiền bối”. Lão nhân kia ha hả cười nói “Ta họ Chu, người nghĩ ra chưa?”.

Quách Tĩnh buột miệng nói “A, người là Chu Bá Thông?”. Câu ấy nói ra khỏi miệng mới nhớ lại gọi thẳng tên trước mặt quả thật là đại bất kính, vội khom người vái lạy, nói “Đệ tử bất kính, xin Chu tiền bối tha tội”.

Lão nhân kia cười nói “Không sai, không sai, ta chính là Chu Bá Thông. Ta tên Chu Bá Thông, người gọi ta là Chu Bá Thông thì có gì là bất kính? Giáo chủ phái Toàn Chân Vương Trùng Dương là sư huynh ta, bọn Mã Ngọc, Khưu Xử Cơ đều là sư đệ của ta. Người không phải là môn hạ phái Toàn Chân, cũng không cần phải lú lo gọi ta là tiền bối không tiền bối gì cả, cứ gọi là Chu Bá Thông được rồi”. Quách Tĩnh nói “Đệ tử đâu dám thế!”.

Chu Bá Thông ở một mình trên đảo Đào Hoa đã lâu, vô cùng tịch mịch, chợt được Quách Tĩnh nói chuyện giải sầu với y, vô cùng vui vẻ, chợt trong lòng nảy ra một ý nghĩ kỳ quái, nói “Tiểu bằng hữu, ta với người kết nghĩa làm anh em được không?”.

Bất kể y nói câu gì ly kỳ cổ quái cũng không kỳ quái bằng câu ấy, Quách Tĩnh vừa nghe xong liền há hốc miệng không ngậm lại được, nhưng thấy vẻ mặt của y vẫn thản nhiên, quả thật không phải nói đùa, hồi lâu mới nói “Đệ tử là văn bối của Mã đạo trưởng, Khưu đạo trưởng, còn phải gọi người là sư tổ gia mới đúng”.

Chu Bá Thông hai tay xua rối lên, nói “Võ nghệ của ta toàn do sư huynh truyền thụ. Bọn Mã Ngọc, Khuru Xử Cơ không thấy ta có chút nào là trưởng bối, cũng không coi ta là trưởng bối. Người không phải là con ta, ta cũng không phải là con người, thì còn chia ra trưởng bối vẫn bối làm gì?”.

Nói tới đó chợt có tiếng bước chân vang lên, một người lão bộc xách một giỏ cơm bước tới. Chu Bá Thông cười nói “Có cái ăn rồi!”. Người lão bộc kia mở giỏ cơm lấy ra bốn đĩa thức ăn, hai bầu rượu, một khay cơm đặt lên tảng đá lớn trước mặt Chu Bá Thông, rót rượu cho hai người rồi buông thông tay đứng hầu một bên.

Quách Tĩnh vội hỏi “Hoàng cô nương đâu? Sao nàng không tới thăm ta?”. Người lão bộc kia lắc đầu chỉ chỉ vào tai rồi chỉ chỉ vào miệng, ý muốn nói là vừa điếc vừa câm. Chu Bá Thông cười nói “Tai người này đã bị Hoàng Dược Sư chọc điếc rồi, người bảo y há miệng ra mà xem”. Quách Tĩnh lấy tay ra hiệu, người kia há miệng ra, Quách Tĩnh vừa nhìn thấy bất giác hoảng sợ nhảy dựng lên, té ra cái lưỡi trong miệng y đã bị cắt mất một nửa. Chu Bá Thông nói “Đám tôi tớ trên đảo đều như thế. Người tới đảo Đào Hoa, nếu không chết thì sau này cũng giống hết như họ”. Quách Tĩnh nghe xong, suốt nửa bữa cơm không nói được câu nào, nghĩ thầm “Sao cha Dung nhi lại tàn nhẫn như thế?”.

Chu Bá Thông lại nói “Hoàng lão tà đêm nào cũng hành hạ ta, nhưng ta vẫn không nhận thua. Đêm qua suýt nữa thì thua dưới tay y rồi, nếu không có người giúp một tay, công lao sinh cường hiếu thắng mười mấy năm nay của ta có lẽ cũng đã tan tành trong một đêm, nào nào nào, tiểu huynh đệ, ở đây có rượu có thịt, chúng ta thề với trời đất, kết làm anh em, từ nay trở đi có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chia. Nhớ năm xưa lúc ta và Vương Trùng Dương kết làm anh em, y cũng tìm đủ cách từ chối... Thế nào? Người quả thật không muốn à? Sư ca ta Vương Trùng Dương võ công cao hơn ta rất nhiều, năm ấy y không chịu kết bái với ta, chẳng lẽ võ công của người cũng cao hơn ta sao? Sao ta chẳng thấy gì cả?”. Quách Tĩnh nói “Văn bối võ công còn kém xa người, kết bái quả thật không xứng đáng. Chu Bá Thông nói “Nếu võ công ngang nhau mới có thể kết bái thì ta phải kết bái với bọn Hoàng lão tà, lão Độc vật à? Họ lại chê ta không thắng được họ, lẽ nào lại thế! Người muốn ta kết bái với thằng đầy tớ vừa điếc vừa câm này chắc?”. Nói xong chỉ vào người lão bộc, hai chân nhảy tung tung, nổi nóng chửi ầm lên.

Quách Tĩnh thấy y biến hẳn sắc mặt, vội nói “Đệ tử và tiền bối vai vế cách nhau rất xa, nếu vâng lời tiền bối, nhất định sẽ bị người ta chê cười chửi mắng. Về sau gặp Mã đạo trưởng, Khuru đạo trưởng, Vương đạo trưởng, đệ tử há lại không xấu hổ sao?”. Chu Bá Thông nói “Té ra người lo lắng lắm chuyện như thế. Người không chịu kết bái với ta, nhất định là chê ta quá già, hu hu hu...”, đột nhiên ôm mặt khóc lớn, tự bứt râu mình.

Quách Tĩnh lưỡng cuống, vội nói “Đệ tử theo lời tiền bối sai bảo là được”. Chu Bá Thông khóc nói “Người bị ta ép buộc, miễn cưỡng đáp ứng, vậy thì không

tính được, ngày khác người ta hỏi tới, người lại dồn đẩy cho ta, người không chịu gọi ta là nghĩa huynh rồi”. Quách Tĩnh thầm thấy buồn cười tại sao người này lớn tuổi mà không tự tôn như thế, lại thấy y vớ luôn đĩa thức ăn ném đi, nổi giận không chịu ăn cơm nữa. Người lão bộc vội nhặt lên, không biết vì sao, vô cùng hoảng sợ. Quách Tĩnh không biết làm sao đành cười nói “Huynh trưởng đã có mỹ ý như thế, tiểu đệ sao lại không vâng lời chứ? Chúng ta cứ dúm đất làm hương ở đây, kết nghĩa anh em là được”.

Chu Bá Thông nín khóc tươi cười, nói “Ta đã phát thệ với Hoàng lão tà, trừ phi ta đánh thắng y, nếu không thì trừ những lúc đại tiểu tiện quyết không rời khỏi động này một bước. Ta ở trong động đập đầu ra, người ở ngoài động đập đầu vào thôi. Quách Tĩnh nghĩ thầm “Người không đánh thắng Hoàng đảo chủ được nhưng chẳng lẽ cứ chịu ở mãi trong cái động đá nhỏ xíu này sao?”. Lúc ấy cũng không hỏi nhiều, bèn quỳ xuống đập đầu.

Chu Bá Thông cùng y sánh vai quỳ xuống, lớn tiếng nói “Lão ngoan đồng Chu Bá Thông hôm nay kết nghĩa anh em với Quách Tĩnh, về sau có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia. Nếu trái lời thề xin cho ta mất hết võ công, ngay cả chó con mèo con cũng đánh không lại”.

Quách Tĩnh nghe y tự xưng là Lão ngoan đồng, lời thề cũng ly kỳ cổ quái như thế, nhìn không được phì cười. Chu Bá Thông trừng mắt nói “Cười cái gì? Mau nói theo đi”. Quách Tĩnh cũng theo lời y nói lại một lượt, hai người rượu rượu xuống đất, Quách Tĩnh lại làm lễ bái kiến huynh trưởng.

Chu Bá Thông hô hô cười rộ, quát lớn “Được rồi, được rồi”, rót rượu tự uống, nói “Hoàng lão tà rất hẹp hòi, cho người ta uống rượu lạt thế này. Chỉ có hôm trước con gái y đưa tới rượu ngon, uống vào mới có chút mùi rượu, đáng tiếc từ đó y thị lại không tới nữa”. Quách Tĩnh nhớ lại lời Hoàng Dung nói qua, nàng vì lén đưa rượu ngon tới cho Chu Bá Thông mà bị cha trách mắng, nhất thời tức giận rời khỏi đảo Đào Hoa, xem ra Chu Bá Thông vẫn chưa biết chuyện ấy.

Quách Tĩnh đã đói suốt một ngày, không muốn uống rượu, ăn một hơi năm bát cơm lớn mới thấy no. Người lão bộc kia chờ hai người ăn xong, nhặt nhanh chén bát đem đi.

Chu Bá Thông nói “Huynh đệ, vì sao người đắc tội với Hoàng lão tà, nói cho ca ca nghe nào”. Quách Tĩnh bèn đem chuyện lúc nhỏ mình vô ý đâm chết Trần Huyền Phong thế nào, đánh nhau với Mai Siêu Phong trong Quy Vân trang thế nào, Hoàng Dược Sư tức giận muốn làm khó Giang Nam lục quái thế nào, mình đáp ứng trong vòng một tháng tới đảo Đào Hoa chịu chết thế nào kể lại một lượt. Chu Bá Thông rất thích nghe người ta kể chuyện, nghiêng nghiêng đầu lim dim mắt, thấy rất thích thú, chỉ cần Quách Tĩnh kể hơi vắn tắt là hỏi han tới tận ngọn ngành mới thôi.

Đến lúc Quách Tĩnh kể xong, Chu Bá Thông lại hỏi “Về sau thế nào?”. Quách Tĩnh nói “Thì về sau là tới đây”. Chu Bá Thông trầm ngâm hồi lâu rồi nói

“Ờ, té ra con nha đầu xinh đẹp kia là con gái Hoàng lão tà. Y thị rất tốt với ngươi, sao tới đây rồi lại đột nhiên mất tích không thấy đâu? Trong này ắt có duyên do, nhất định là bị Hoàng lão tà nhốt lại rồi”. Quách Tĩnh lo lắng ra mặt, nói “Đệ tử cũng nghĩ thế...”

Chu Bá Thông làm mặt lạnh, cao giọng nói “Ngươi nói gì?”. Quách Tĩnh biết mình lỡ lời, vội nói “Là huynh đệ nhất thời lỡ lời, xin đại ca đừng chấp”. Chu Bá Thông cười nói “Xưng hô như thế mới muôn muôn lần không sai, nếu ta và ngươi diễn kịch thì ngươi gọi ta là nương tử cũng được, má má cũng được, con gái cũng được, mới là càng không sai chút nào”. Quách Tĩnh luôn miệng khen phải.

Chu Bá Thông lại nghiêng đầu hỏi “Ngươi đoán xem tại sao ta ở đây?”. Quách Tĩnh nói “Huynh đệ đang muốn hỏi đây”. Chu Bá Thông nói “Nói ra dài lắm, để ta thông thả kể cho ngươi nghe. Ngươi biết chuyện năm người Đông tà, Tây độc, Nam đế, Bắc cái, Trung Thân thông luận kiếm so tài trên đỉnh Hoa Sơn không?”. Quách Tĩnh gật gật đầu nói “Huynh đệ từng nghe người ta nói tới”. Chu Bá Thông nói “Lúc ấy đang cuối đông, trời rét, trên đỉnh Hoa Sơn tuyết lớn rơi kín núi. Năm người bọn họ miệng thì bàn luận, tay thì ra chiêu, đánh suốt bảy ngày bảy đêm giữa tuyết lớn, Đông tà, Tây độc Nam đế, Bắc cái bốn người đều khâm phục Vương Trùng Dương sư ca ta là thiên hạ đệ nhất. Ngươi có biết vì sao năm người ấy lại luận kiếm ở Hoa Sơn không?”. Quách Tĩnh nói “Chuyện đó thì huynh đệ chưa từng nghe”. Chu Bá Thông nói “Đó là vì một bộ kinh văn...” Quách Tĩnh ngắt lời nói ngay “Là Cửu âm chân kinh”.

Chu Bá Thông nói “Phải rồi! Huynh đệ ngươi tuy còn nhỏ tuổi, nhưng đã biết được không ít chuyện trong võ lâm. Nhưng ngươi có biết lai lịch của bộ Cửu âm chân kinh ấy không?”. Quách Tĩnh nói “Chuyện đó thì ta không biết”. Chu Bá Thông kéo kéo mớ tóc dài cạnh tai, dáng vẻ vô cùng đắc ý, nói “Mới rồi ngươi nói là sẽ kể cho ta một câu chuyện cổ rất hay, bây giờ...” Quách Tĩnh ngắt lời “Ta nói đều là chuyện thật, không phải chuyện cổ”. Chu Bá Thông nói “Có gì khác nhau đâu? Chỉ cần hay là được. Có người cả đời chỉ biết ăn uống, ỉa đái, nghỉ ngơi, nếu kể tất cả những chuyện lông gà vỏ quít của y cho ta nghe, thì Lão ngoan đồng cũng buồn chán mà chết mất thôi. Quách Tĩnh gật đầu nói “Nói thế cũng đúng. Vậy xin đại ca kể chuyện Cửu âm chân kinh cho huynh đệ nghe đi”.

Chu Bá Thông nói “Vào năm Chính Hòa thứ năm đời Huy tông, Hoàng đế ra lệnh sưu tập hết sách vở của Đạo gia trong thiên hạ, khắc bản ấn hành, tất cả năm ngàn bốn trăm tám mươi một quyển, gọi là Vạn thọ đạo tạng. Người mà hoàng đế ủy nhiệm khắc in bộ sách ấy tên Hoàng Thường...”. Quách Tĩnh nói “Té ra y cũng họ Hoàng”. Chu Bá Thông nói “Phì, cái gì mà cũng họ Hoàng? Họ Hoàng ấy không có liên quan gì tới Hoàng lão tà Hoàng Dược Sư này cả, ngươi đừng có nghĩ bậy. Họ Hoàng trong thiên hạ rất đông, hoàng cầu cũng họ Hoàng, hoàng miêu cũng họ Hoàng”. Quách Tĩnh nghĩ chớ vàng mèo vàng chưa chắc là họ Hoàng nhưng không muốn tranh cãi với y, chỉ nghe y nói tiếp “Gã Hoàng lão tà này không có liên quan gì với Hoàng Thường, là một người rất thông minh...”.

Quách Tĩnh nghĩ “Té ra y cũng là một người rất thông minh”, nhưng câu nói ra tới miệng lại nuốt trở vào.

Chu Bá Thông nói “Y sợ bộ kinh đạo tạng ấy khắc chữ bị sai, Hoàng đế phát giác ra không khỏi sẽ bị chặt đầu, vì vậy dốc lòng hiệu chỉnh từng quyển từng quyển, không ngờ đọc bấy nhiêu năm lại trở nên tinh thâm Đạo học, lại nhờ đó ngộ được đạo lý cao thâm trong võ công. Y không có thầy mà tự học hỏi tu tập nội công ngoại công, trở thành một đại cao thủ võ công. Huynh đệ, lão Hoàng Thường ấy thông minh hơn người rất nhiều. Ta không có bản lĩnh của y, nhưng chắc người cũng không có, Quách Tĩnh nói “Cái đó tự nhiên. Nếu bảo ta đọc từ đầu tới cuối hơn năm ngàn quyển sách thì ta đọc suốt đời cũng không xong, nói gì tới chuyện lãnh hội võ công”.

Chu Bá Thông thở dài một tiếng, nói “Trên đời vốn cũng có nhiều người thông minh, có điều nếu người gặp phải loại người như thế thì ắt quá nửa là kẻ đại ác”. Quách Tĩnh lại thầm không cho đó là đúng, nghĩ “Dung nhi rất thông minh, ta gặp được chính là phúc to bằng trời, tại sao lại bảo là độc ác?”. Chỉ là y vốn không thích tranh cãi với người ta, lúc ấy cũng không nói gì. Chu Bá Thông nói “Hoàng Thường luyện thành một thân võ công vẫn còn làm quan. Có một năm chỗ y trị nhậm chợt xuất hiện một môn phái kỳ cổ quái gọi là Minh giáo gì đó, nghe nói là do người Hồ ở Ba Tư bên Tây Vực truyền tới. Giáo đồ của Minh giáo một là không thờ Thái thượng Lão quân, hai là không thờ Chí thánh Tiên sư, ba là không thờ Như Lai Phật tổ, cứ vãi lạy lão ma nước ngoài, nhưng lại không ăn thịt, chỉ ăn rau. Huy tông Hoàng đế chỉ tin Đạo giáo, khi biết tin bên hạ một đạo thánh chỉ sai Hoàng Thường đem quân tới tiêu diệt bọn tà ma ngoại đạo ấy. Không ngờ trong giáo đồ của Minh giáo lại có không ít cao thủ võ công, các giáo đồ đánh nhau lại đều không sợ chết, không vô dụng như bọn quan binh, đánh nhau mấy trận, quan binh Hoàng Thường mang theo đại bại. Y trong lòng bất nhẫn, đích thân tới khiêu chiến với các cao thủ Minh giáo, giết luôn một mạch mấy pháp vương, sứ giả gì đó. Nào ngờ trong những người y giết lại có mấy người là đệ tử các môn phái lớn trong võ lâm, lúc ấy sư bá, sư thúc, sư huynh, sư đệ, sư tử, sư muội, sư cô, sư di, sư can gia, sư can má của họ cả lò cả ổ đổ ra, lại hện rất nhiều hảo thủ các phái khác, tới làm khó y, chửi y hành sự không theo quy củ võ lâm. Hoàng Thường nói “Ta là người làm quan, không phải là người trong võ lâm, làm sao biết được quy củ võ lâm các người ra sao?” Đối phương dì má can gia mồm năm miệng mười chửi âm lên, nói “Người không phải là người võ lâm, sao lại biết võ nghệ? Chẳng lẽ sư phụ người dạy võ công cho người lại không dạy quy củ võ lâm cho người à?” Hoàng Thường bèn nói “Ta không có sư phụ”. Đám người kia có chết cũng không tin, âm âm một hồi, người nói về sau ra sao nào?”.

Quách Tĩnh nói “Nhất định là động thủ đánh nhau rồi”. Chu Bá Thông nói “Chứ không phải sao? Vừa động thủ, võ công của Hoàng Thường vô cùng cổ quái, đối phương đều chưa nhìn thấy qua, lúc ấy bị y đánh chết luôn mấy người, nhưng y ít không chống được nhiều, cũng bị trọng thương, liều mạng bỏ chạy.

Đám người kia giận quá, giết sạch tất cả cha mẹ vợ con của y”. Quách Tĩnh nghe tới đó thở dài một tiếng, cảm thấy nói tới chuyện luyện võ, rốt lại cũng không khỏi phải giết người, thậm thấy nếu Hoàng Thường không luyện võ công thì quá nửa là không có chuyện thâm thù ấy.

Chu Bá Thông nói tiếp “Hoàng Thường chạy trốn, vào ẩn náu trong chốn cùng hoang tuyệt địa. Nhưng võ công của mấy mươi cao thủ kia y đều nhớ hết từng chiêu từng thức, lúc ấy bèn vắt vả nghĩ cách làm sao phá giải, y muốn nghĩ được cách phá giải rồi đi tìm giết họ để trả thù. Cũng không biết qua bao lâu, sau cùng các chiêu số mà mỗi địch nhân sử dụng y đều nghĩ ra cách phá giải. Y vô cùng vui vẻ, lại nghĩ tới bấy nhiêu địch nhân cho dù cùng xông lên một lúc thì một mình y cũng đối phó được, lúc ấy y ra được là ra, đi báo thù rửa hận, không ngờ không gặp được một ai. Người đoán là vì sao nào?”.

Quách Tĩnh nói “Nhất định là đám địch nhân ấy biết được rằng y võ công tiến bộ rất nhiều, sợ gặp y nên đều ẩn náu hết”. Chu Bá Thông lắc đầu nói “Không phải, không phải. Năm ấy sư ca ta kể lại câu chuyện này cho ta nghe, cũng bảo ta đoán. Ta đoán bảy tám lần đều không đúng, người đoán nữa đi”. Quách Tĩnh nói “Đại ca đã đoán bảy tám lần mà không đúng thì ta cũng không cần đoán nữa, chỉ sợ đoán bảy tám chục lần vẫn không đúng đâu”. Chu Bá Thông hô hô cười lớn nói “Không ra sao, không ra sao. Được rồi, người đã nhận thua thì ta cũng không bắt người đoán nữa. Té ra mấy chục kẻ thù của y đều đã chết cả”. Quách Tĩnh ủa một tiếng, nói “Chuyện này lạ thật. Chẳng lẽ là bạn bè hay đệ tử của y trả thù thay y, giết sạch hết kẻ thù sao?”. Chu Bá Thông lắc đầu nói “Không phải, không phải Sai tới mười vạn tám ngàn dặm. Y không có đệ tử Y là quan văn, bạn bè cũng đều là văn nhân học sĩ, làm sao giết người trả thù giùm y được?”. Quách Tĩnh lắc lắc đầu nói “Chẳng lẽ đột nhiên lại có ôn dịch, tất cả kẻ thù của y đều mắc bệnh dịch mà chết à?”. Chu Bá Thông nói “Cũng không phải, kẻ thù của y người ở Sơn Đông, người ở Hồ Quảng, người ở Hà Bắc, Lương Chiết, lẽ nào tất cả đều bị bệnh dịch mà chết sao? A, phải rồi, phải rồi! Đúng rồi, có một trận ôn dịch, đúng là người nào cũng mắc bệnh, bất kể người chạy tới chân trời góc biển cũng tránh không được. Người đoán đó là bệnh dịch gì?”.

Quách Tĩnh đoán ra năm sáu bệnh như thương hàn, đậu mùa, kiết lỵ, Chu Bá Thông vẫn lắc đầu. Sau cùng Quách Tĩnh nói “Là dịch lở miệng long móng!”. Vừa nói ra đã biết ngay là sai, vội bịt miệng lại cười phá lên, tay trái đập đập lên đầu mình cười nói “Ta thật là hồ đồ, dịch lở miệng long móng là bệnh của trâu dê ở Mông Cổ, người ta không thể bị nhiễm được”.

Chu Bá Thông hô hô cười rộ, nói “Người càng đoán càng nói bậy. Hoàng Thường tìm khắp bốn phương, rốt lại tìm được một kẻ thù của y, người này là đàn bà, năm động thủ với y chỉ mới là một cô nương mười sáu tuổi, nhưng lúc Hoàng Thường tìm được thì y thị đã thành lão bà bà sáu mươi...”. Quách Tĩnh rất ngạc nhiên, nói “Đây mới thật là chuyện lạ. A phải rồi, là bà ta cải trang, giả dạng làm lão thái bà để tránh bị Hoàng Thường nhận ra”.

Chu Bá Thông nói “Không phải là cải trang giả dạng. Người nghĩ xem mấy mươi kẻ thù của Hoàng Thường ai cũng là hảo thủ, võ công gồm đủ cả các môn phái thì cao thâm tới mức nào, phức tạp tới mức nào? Y muốn phá giải tuyệt chiêu của mỗi người thì phải mất bao nhiêu thời gian tâm huyết? Té ra y một mình ẩn núp trong núi nghiên cứu võ công, ngày đêm chỉ nghĩ tới võ công chứ không nghĩ gì tới chuyện khác, bất tri bất giác đã qua hơn bốn mươi năm”. Quách Tĩnh giật mình nói “Qua hơn bốn mươi năm à?”.

Chu Bá Thông nói “Phải đấy, chuyên tâm nghiên cứu võ công thì bốn mươi năm cũng dễ trôi qua thôi. Ta ở đây đã mười lăm năm cũng chẳng việc gì. Hoàng Thường thấy cô nương nhỏ kia đã biến thành lão thái bà, trong lòng rất cảm khái, chỉ thấy lão bà bà ấy gầy quắt, nằm trên giường thở khò khè, cũng không cần động thủ với bà ta, qua mấy ngày thì bà ta đã tự mình chết rồi. Y mấy mươi năm ôm mối thâm cừu đại hận trong lòng, đột nhiên tiêu tan không còn bóng hình. Huynh đệ, ai cũng đều phải chết, ta nói đó là bệnh dịch không ai tránh được, đến khi đại hạn tới rồi, ai cũng khó trốn thoát”. Quách Tĩnh im lặng gật đầu. Chu Bá Thông lại nói “Sư ca ta hàng ngày giảng dạy cho bảy đệ tử cách tu tâm dưỡng sinh, nhưng chẳng lẽ có thể tu thành một thân thần tiên bất tử thật sao? Vì vậy ta không làm đạo sĩ mũi trâu”. Quách Tĩnh ngơ ngẩn xuất thần.

Chu Bá Thông nói “Kẻ thù của y vốn đều đã bốn năm mươi tuổi, lại qua hơn bốn mươi năm, lúc ấy há chẳng phải đều chết cả rồi sao? Hô hô, hô hô, thật ra y không cần phí tâm nghĩ cách hóa giải gì, nghiền ngẫm võ công gì cả, chỉ cần tỷ thí công phu dưỡng sinh với kẻ thù thôi. Sau bốn mươi năm tỷ thí rồi, ông trời tự nhiên sẽ thu thập đám kẻ thù kia cho y”. Quách Tĩnh gật gật đầu, nghĩ thầm “Vậy mình muốn tìm Hoàn Nhan Hồng Liệt báo thù cho cha thì có đúng không?”. Chu Bá Thông lại nói “Có điều nếu nói lại thì tự việc nghiên cứu võ công cũng có lạc thú vô cùng, một người sinh ra trên đời nếu không nghiên cứu võ công thì còn có gì vui thú hơn nữa? Trên đời tuy có nhiều trò vui nhưng chơi mãi cũng chán. Chỉ có võ công mới càng chơi càng thú. Huynh đệ, người thấy đúng không?”. Quách Tĩnh ờ một tiếng, không trả lời thẳng là đúng hay không, y lại không thấy luyện võ có gì vui thú, bình sinh luyện võ đã ném đủ mùi đau khổ, chỉ là từ nhỏ đã cần răng chịu khổ, trước nay không chịu lười biếng mà thôi.

Chu Bá Thông thấy y không đáp, nói “Sao người không hỏi ta về sau thế nào Quách Tĩnh nói “Đúng thế, về sau thế nào?”. Chu Bá Thông nói “Nếu người không hỏi về sau thế nào thì ta kể chuyện cũng không hứng thú. Quách Tĩnh nói “Phải phải, đại ca, về sau thế nào?”. Chu Bá Thông nói “Hoàng Thường nghĩ thầm: Té ra mình cũng đã già, cũng chẳng còn sống bao nhiêu năm nữa. Y mất mấy mươi năm tâm huyết, nghĩ ra công phu võ học bao gồm tất cả các môn các phái dưới gầm trời, qua được mấy năm cũng mắc phải bệnh dịch không ai thoát được kia, phen tâm huyết ấy há chẳng phải là mất toi sao? Lúc ấy y đem những pháp môn nghĩ ra được viết thành hai quyển sách, là cái gì nào?”. Quách Tĩnh nói “Là cái gì?”. Chu Bá Thông nói “Ờ, chẳng lẽ ngay chuyện này mà người cũng không đoán được à?”. Quách Tĩnh nghĩ một lúc, hỏi “Có phải là Cửu âm chân

kinh không?" Chu Bá Thông nói "Chúng ta nói chuyện suốt nửa ngày là nói về lai lịch Cửu âm chân kinh, người còn hỏi à?". Quách Tĩnh cười nói "Huynh đệ sợ đoán sai thôi".

Chu Bá Thông nói "Nguyên do soạn thuật sách Cửu âm chân kinh thì Hoàng Thường đã viết trong bài tựa phần kinh thư, nhờ thế sư ca ta biết được. Hoàng Thường đem kinh thư giấu ở một nơi cực kỳ bí mật, mấy mươi năm nay chưa ai thấy được, một năm nọ không biết thế nào mà bộ kinh này đột nhiên xuất hiện trên đời, người học võ trong thiên hạ tự nhiên ai cũng muốn có, mọi người kẻ tranh người đoạt gây ra một trường hồ đồ. Sư ca ta nói những anh hùng hảo hán mất mạng vì tranh cướp bộ kinh thư này trước sau đã có hơn trăm người. Phàm những người đoạt được đều muốn luyện tập những võ công ghi chép trong đó, nhưng không đầy sáu tháng một năm lại bị người ta phát giác đuổi theo cướp đoạt, đoạt đi cướp lại không biết lại chết thêm bao nhiêu người. Kể được sách thì tìm trăm phương ngàn kế để giấu diếm, nhưng những người đuổi theo để cướp đoạt thì có rất nhiều, rốt lại không chịu tha y. Thật cũng không biết bao nhiêu âm mưu quỷ kế cướp đoạt lừa gạt đã giở ra vì bộ kinh thư này".

Quách Tĩnh nói "Nói thế thì bộ kinh thư này là vật hại người nhất thiên hạ. Trần Huyền Phong nếu không được kinh thư thì cứ cùng Mai Siêu Phong ẩn tích mai danh ở nhà quê, khoái lạc cho qua một đời, Hoàng đảo chủ cũng chưa chắc đã tìm được y. Nếu Mai Siêu Phong không được kinh thư thì cũng không gặp phải chuyện hôm nay".

Chu Bá Thông nói "Huynh đệ, sao người lại suy nghĩ không ra gì như thế. Những võ công ghi chép trong Cửu âm chân kinh vô cùng kỳ ảo huyền bí, vô cùng thần diệu. Người học võ chỉ cần học được một chiêu nửa thức trong đó há lại không thần hồn điên đảo sao? Cho dù vì thế mà rước cái họa sát thân thì tính ra cũng có đáng gì? Vừa rồi chúng ta đã không nói qua rồi sao, trên đời ai lại không chết?". Quách Tĩnh nói "Đại ca, vậy thì người luyện võ tới mức ngậy ngốc rồi". Chu Bá Thông cười nói "Cần gì phải nói? Tập võ luyện công mùi vị vô cùng. Người đời rất ngu xuẩn, có kẻ thích đọc sách làm quan, có kẻ thích vàng bạc châu báu, lại có kẻ thích mỹ nữ tuyệt sắc, nhưng lạc thú trong những cái đó làm sao bằng một trong vạn phần so với lạc thú tập võ luyện công chứ?".

Quách Tĩnh nói "Huynh đệ tuy cũng luyện một chút công phu thô thiển, nhưng lại không lãnh hội được lạc thú vô cùng trong đó". Chu Bá Thông thở dài nói "Tiểu tử ngốc, tiểu tử ngốc, vậy người luyện võ làm gì?". Quách Tĩnh nói "Sư phụ muốn ta luyện thì ta luyện thôi". Chu Bá Thông lắc đầu nói "Người quả thật vô cùng ngu ngốc. Ta nói với người nhé, một người cơm có thể không ăn, mạng có thể không cần chứ võ công thì không thể không luyện". Quách Tĩnh dạ dạ, nghĩ thầm "Ông anh này của mình quá nửa là vì mê võ thành nghiện mới trở thành điên điên khùng khùng như thế", bèn nói "Ta thấy võ công mà Hắc phong song song sát luyện theo Cửu âm chân kinh mười phần âm độc tà ác, cái đó thì muôn ngàn lần không nên luyện". Chu Bá Thông lắc đầu nói "Vậy thì nhất định Hắc

Phong song sát đã luyện sai rồi. Cửu âm chân kinh chính đại quang minh, sao lại âm độc tà ác? Quách Tĩnh từng nhìn thấy võ công của Mai Siêu Phong nên y nói thế nào cũng không tin. Chu Bá Thông hỏi “Mới rồi chúng ta nói chuyện cổ tới đâu rồi?”. Quách Tĩnh nói “Người nói tới đoạn anh hùng thiên hạ đều muốn tranh đoạt Cửu âm chân kinh”. Chu Bá Thông nói “Không sai. Về sau sự tình càng lúc càng lớn, ngay cả giáo chủ Toàn Chân giáo, Đào Hoa đảo chủ Hoàng lão tà, Hồng bang chủ của Cái bang mấy đại ca thủ ấy cũng xen vào. Năm người bọn họ hẹn nhau luận kiếm ở Hoa Sơn, ai võ công là thiên hạ đệ nhất thì bộ kinh để người ấy giữ”. Quách Tĩnh nói “Vậy thì rốt lại kinh thư đã lọt vào tay sư ca người rồi”.

Chu Bá Thông mặt mày hớn hở, nói “Phải rồi. Ta và Vương sư ca giao tình rất hậu, lúc y chưa xuất gia bọn ta đã là bạn tốt với nhau, về sau y dạy cho ta võ nghệ. Y nói ta học võ phát si, quá ư chấp nhất, không phải đạo lý thanh tĩnh vô vi của Đạo gia. Vì vậy tuy ta là người phái Toàn Chân nhưng sư ca lại bảo ta không được làm đạo sĩ. Ta lại chính là mong còn không được. Trong bảy sư diệt của ta thì Khuru Xứ Cơ công phu cao nhất, nhưng sư ca ta lại rất chê y, nói y say mê nghiên cứu võ học, bỏ phế công phu của Đạo gia, nói nào là học võ phải khổ luyện để tiến bộ, học đạo phải đạm bạc để nén lòng, hai cái đó quả thật không hợp nhau. Mã Ngọc được khuôn phép của sư ca ta, nhưng võ công thì không bằng Khuru Xứ Cơ và Vương Xứ Nhất.

Quách Tĩnh nói “Vậy sao Toàn Chân giáo chủ Vương chân nhân đã làm chân nhân Đạo gia mà lại là đại sư võ học?”. Chu Bá Thông nói “Y trời sinh hơn người, rất nhiều đạo lý trong võ học tự nhiên nhi nhiên mà hiểu được, không phải như ta cứ hì hục chịu khổ luyện công. Mới rồi chúng ta kể chuyện cũ tới đâu rồi? Tại sao người không nói câu giáo đầu?”

Quách Tĩnh cười nói “Người đang nói tới đoạn sư ca người lấy được Cửu âm chân kinh”. Chu Bá Thông nói “Không sai. Sau khi y lấy được kinh thư lại không luyện công phu trong đó mà cất vào một cái hộp đá, đặt dưới tấm thạch bản dưới tấm bồ đoàn mà y vẫn ngồi luyện công. Ta rất kỳ quái hỏi lý do, y chỉ mỉm cười không nói. Ta càng sốt ruột hỏi, y bảo ta tự nghĩ xem. Người đoán thử xem là vì sao nào?”. Quách Tĩnh nói “Là y sợ người ta tới cướp phải không?”. Chu Bá Thông lắc đầu lia lịa, nói “Không phải, không phải? Ai dám tới trộm cướp vật của giáo chủ phái Toàn Chân? Bộ y chán sống rồi chắc!”.

Quách Tĩnh trầm ngâm một lúc, chợt nhảy lên nói “Phải rồi! Đúng là phải cất kỹ nhưng thật ra đốt đi là hay nhất”.

Chu Bá Thông giật mình, nhìn Quách Tĩnh chằm chằm nói “Sư ca ta năm ấy cũng nói thế, chỉ là y nói mấy lần muốn hủy nhưng rốt lại vẫn không thể ra tay. Huỳnh đệ, người ngốc lắm nhưng sao lại đoán được thế?”.

Quách Tĩnh đỏ mặt nói “Ta nghĩ võ công của Vương chân nhân đã là thiên hạ đệ nhất thì có luyện võ công cao cường hơn bất quá cũng chỉ là thiên hạ đệ

nhất. Ta lại nghĩ ông ở Hoa Sơn luận kiếm cũng không phải để tranh giành danh hiệu thiên hạ đệ nhất mà thật là muốn lấy được bộ Cửu âm chân kinh kia. ông cần kinh thư cũng không phải để luyện võ công trong đó mà là để cứu anh hùng hào kiệt trong thiên hạ, cho họ khỏi chém giết lẫn nhau, không ai được chết yên lành”. Chu Bá Thông ngẩng đầu lên trời nghĩ ngợi xuất thần hồi lâu không nói gì. Quách Tĩnh rất lo lắng, chỉ sợ đã nói sai, đắc tội với vị nghĩa huynh tính tình cổ quái này.

Chu Bá Thông thở ra một hơi, nói “Sao ngươi nghĩ được ra đạo lý ấy?”. Quách Tĩnh lắc đầu nói “Ta cũng không biết. Ta chỉ nghĩ bộ kinh thư ấy đã hại chết rất nhiều người thì có quý hơn cũng nên hủy đi mới đúng”.

Chu Bá Thông nói “Đạo lý ấy vốn rất rõ ràng, nhưng ta vẫn nghĩ không ra. Sư ca năm ấy nói ta có thiên tư học võ, lại thích thú không chán, nhưng một là quá say mê vào đó, hai là thiếu tấm lòng cứu nhân độ thế nên cho dù suốt đời chuyên cần khổ luyện cũng không đạt được tới chỗ tuyệt đỉnh. Lúc ấy ta không tin, nghĩ rằng học võ thì lo học võ, đó là công phu trên quyền cước binh khí, có quan hệ gì với khí độ kiến thức đâu? Hơn mười năm nay ta lại bất giác không thể không tin. Huynh đệ, ngươi tâm địa trung hậu, lòng dạ rộng rãi, chỉ tiếc là sư ca ta đã qua đời, nếu không y gặp người nhất định sẽ rất vui mừng, một thân võ công cái thể của y nhất định có thể truyền lại hết cho ngươi. Nếu sư ca không chết há chẳng hay sao?”. Y nghĩ tới sư huynh, đột nhiên lăn lộn xuống đất kêu khóc. Quách Tĩnh không hiểu lời y lắm nhưng thấy y khóc lóc rất thảm thiết, bất giác cũng thấy mũi lòng. Chu Bá Thông khóc một lúc, chợt ngẩng đầu nói “à chúng ta chưa nói hết chuyện cũ, nói xong rồi sẽ khóc cũng không muộn. Chúng ta nói tới đâu rồi hả? Tại sao ngươi không khuyên ta đừng khóc?”. Quách Tĩnh cười nói “Ngươi nói tới đoạn Vương chân nhân cất chân kinh trong hộp đá dưới tấm thạch bản”. Chu Bá Thông vỗ đùi một cái nói “Phải rồi. Y để kinh văn dưới tấm thạch bản, ta nói có thể cho ta xem không nhưng bị y làm mặt lạnh dạy dỗ cho một trận, từ đó ta cũng không dám nói tới nữa, trong võ lâm rốt lại cũng được yên ổn một thời gian. Về sau sư ca qua đời, trước khi y lâm chung lại xảy ra một trường sóng gió.

Quách Tĩnh nghe giọng y gấp gáp, biết trường sóng gió ấy không nhỏ, liền ngưng thần lắng nghe. Chỉ nghe y nói "Sư ca biết đã sắp chết, căn bệnh ôn dịch không ai thoát được ấy rốt lại đã lây tới y, lúc ấy y an bài chuyện lớn trong môn phái xong, sai ta lấy Cửu âm chân kinh đốt đi, nhưng lúc sắp ném chân kinh vào lửa lại vụt ve hồi lâu, thở dài một tiếng, nói "Tâm huyết một đời của tiên bối há lại có thể hủy diệt trong tay ta? Nước có thể chở thuyền, cũng có thể làm lật thuyền, phải xem người sau dùng bộ kinh này thế nào cho hay. Nhưng phàm là môn hạ của ta thì quyết không được luyện tập võ công trong kinh để người ngoài khỏi nói rằng ta đoạt kinh là có ý riêng tư". Y nói xong mấy câu ấy thì nhắm mắt qua đời. Đêm ấy chưa tới canh ba, trong đạo quán quán quan tài đã xảy ra chuyện". Quách Tĩnh a một tiếng. Chu Bá Thông nói "Đêm ấy ta cùng bảy đại đệ tử phái Toàn Chân canh giữ quan tài. Nửa đêm đột nhiên dịch nhân kéo tới đánh,

toàn là cao thủ, Toàn Chân thất tử lập tức chia nhau nghênh địch. Bảy người sợ địch nhân làm tổn thương tới di thể của sư phụ, bên dẫn dụ đối phương ra ngoài đạo quán đánh nhau, chỉ còn một mình ta giữ trước linh sàng của sư ca, đột nhiên ngoài đạo quán có người quát "Mau đưa Cửu âm chân kinh ra đây, nếu không ta sẽ đốt trụi đạo quán Toàn Chân các ngươi". Ta đưa mắt nhìn ra ngoài bất giác lạnh buốt cả người, chỉ thấy một người đứng ở đầu cành cây, đang đưa lên xuống theo cành cây, khinh công như thế quả thật không kém, lúc ấy ta nghĩ mình không biết môn khinh công này, nếu y chịu dạy thì lấy y làm sư phụ cũng được. Nhưng lại xoay chuyển ý nghĩ "Không được, không được, người này muốn tới cướp Cửu âm chân kinh, không những không thể bái y làm sư phụ mà không đánh nhau không xong. Biết rõ là không thể thắng cũng phải đánh nhau với y một trận". Ta phi thân ra đánh nhau với y trên cành cây ba bốn mươi chiêu, càng đánh càng hoảng sợ, địch nhân còn nhỏ hơn ta vài tuổi nhưng xuất thủ vô cùng tàn độc, ta thắng thắn đón đỡ, rốt lại còn kém một bậc, bị y đánh trúng một chưởng vào vai ngã lăn xuống đất".

Quách Tĩnh ngạc nhiên nói "Võ công cao cường như ngươi mà cũng không thắng được y, vậy y là ai?". Chu Bá Thông lại hỏi "Người đoán là ai?". Quách Tĩnh trầm ngâm hồi lâu rồi nói "Tây độc!". Chu Bá Thông ngạc nhiên nói "Ồ, sao ngươi lại đoán được thế?".

Quách Tĩnh nói "Huynh đệ nghĩ trên đời chỉ có năm người luận kiếm ở Hoa Sơn là có võ công cao hơn đại ca. Hồng ân sư là người quang minh lỗi lạc, Đoàn Hoàng gia là hoàng đế thì không thể không nghĩ tới thân phận của mình, Hoàng đảo chủ là loại người thế nào thì huynh đệ không rõ nhưng y là kẻ rất có khí khái, quyết không phải là loại tiểu nhân vô sỉ nhân lúc người ta nguy cấp đâu!".

Ngoài khóm cây hoa đột nhiên có người quát "Thằng tiểu súc sinh cũng có mắt đấy". Quách Tĩnh nhảy vọt lên đuổi tới phía có tiếng người, chỉ thấy người ấy thân pháp rất mau lẹ, trong chớp mắt đã không thấy bóng dáng đâu nữa, chỉ thấy mấy cành hoa đột nhiên lay động, cánh hoa lá tả rơi xuống.

Chu Bá Thông kêu lên "Huynh đệ quay lại đi, đó là Hoàng lão tà, y đã đi xa rồi".

Quách Tĩnh quay lại trước cửa động, Chu Bá Thông nói "Hoàng lão tà giỏi thuật kỳ môn ngũ hành, đám cây hoa này của y đều là trồng theo Bát trigram đồ của Gia Cát Lượng ngày xưa". Quách Tĩnh hoảng sợ nói "Là binh pháp của Gia Cát Lượng để lại à?". Chu Bá Thông thở dài nói "Phải đấy, Hoàng lão tà rất thông minh, cầm kỳ thư họa, y bốc tinh tướng, cho tới việc ruộng nương thủy lợi, kinh tế binh pháp không gì không biết, không gì không giỏi, chỉ đáng tiếc là cứ lằng nhằng với Lão ngoan đồng ta, ta lại không thắng được y. Y cứ lách đồng luôn tây trong đám cây hoa này, người khác cũng tìm không được y".

Quách Tĩnh im lặng hồi lâu không nói, nghĩ tới Hoàng Dược Sư một thân bản lĩnh, bất giác ngưng thần hồi lâu mới nói "Đại ca, người bị Tây độc đánh rơi khỏi cành cây, về sau thế nào?".

Chu Bá Thông vỗ đùi nói "Đúng rồi, lần này thì người không quên nhắc ta kể chuyện cũ. Ta bị trúng một chưởng của Âu Dương Phong đau thấu tim gan, hồi lâu không động đậy gì được, chợt thấy y phi thân vào linh đường, cũng bất kể là mình đã bị thương, liều mạng đuổi theo, chỉ thấy y sấn tới trước linh sàng của sư ca, vươn tay ra chụp lấy bộ kinh thư trên bàn thờ. Ta thầm kêu khổ, mình thì không chống nổi y, các sư diệt thì đang cự địch chưa kịp trở về, đúng lúc khẩn cấp ấy chợt nghe một tiếng chát rất to, nắp quan tài vỡ một lỗ lớn, gỗ vụn bay tung tóe". Quách Tĩnh ngạc nhiên nói "Âu Dương Phong dùng chưởng lực đánh vỡ linh cữu Vương chân nhân à? Chu Bá Thông nói "Không phải, không phải! Sư ca ta dùng chưởng lực đánh vỡ nắp quan tài". Quách Tĩnh nghe tới chỗ hoang đường kỳ quái ấy chỉ tròn mắt nhìn, không nói nên lời.

Hết hồi 16